

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Velja po pošti
4fl. 30 kr. na leto.

Štev. 5.

V Celoveu 15. maja 1869.

XVIII. tečaj.

Pridiga za 2. pobinkešno nedeljo.

(Kako zamoremo s pridom pri sveti maši biti? gov. —f—.)

„Neki človek je napravil veliko večerjo, in jih je veliko povabil. (Luk. 14, 16.)

V v o d.

Človek, ki je veliko večerjo napravil, je po besedah sv. Avgušтина Kristus sam, kateri je pri zadnji večerji svojim učencem samega sebe, to je svoje telo in svojo kri, v jed in pijačo dal. Ali bi jim bil zamogel pač več in imenitnišo večerjo napraviti? vpraša ta sveti učenik. Nikdar ne, odgovori si sam: naj bogatejši Bog jim več dati ni imel; naj modrejši Bog jim več dati ni vedel, in vsemogočni Bog jim več dati ni mogel! — In glejte, ljube duše! njegova neskončna ljubezen je še dalje šla, ne le svojim apostelnom in njih namestnikom, temveč tudi vsakemu pravovernemu kristjanu je napravil Jezus večerjo v zakramentu sv. rešnj. Telesa. Rekel je svojim učencem: „To delajte v moj spomin!“ S temi besedami je postavil Zveličar svoje učence in njih namestnike v mašnike nove zaveze, ter jim oblast dal, pripravljati to nebeško hrano pri sveti maši sebi in vernim v živēž.

Sveta maša je po tem takem ravno tako imenitno opravilo, kakor Jezusova zadnja večerja, pri kateri je svoje aposteljne s svojim mesom in s svojo kervjo živil. Če je pa sv. maša tako imenitno opravilo, se ve, da se moramo pri njej prav spodobno obnašati, ako hočemo od nje kaj prida in dobička (uspeha) imeti.

Poslušajte toraj danes, kako zamore kristijan s pridom pri sv. maši biti, s pridom sv. mašo poslušati. Pripravite se!

Razlaga.

S pridom tisti kristijan sv. mašo sluša, ki je pri celi sveti maši, in sicer zamerljivo, častitljivo in pobožno. Kaj se pravi zamerljivo pri sveti maši biti, vam danes ne mislim razkladati, in tudi ne opomniti od častitljivega zadržanja pri tej daritvi, le od pobožnosti pri sv. maši potrebne želim par besedi povedati.

Pobožno smo pri sv. maši, ako lepo molimo pri tem sv. opravilu. Molimo pa ali iz bukvic, ali na paternošter (molek) ali z drugim pobožnim premišljevanjem. Lepo je, ako kristijan brati zna, in iz pripravnih molitevnih bukvic bere in moli: naj lažje se raztresenosti varuje. — Toda veliko jih je, ki brati ne umejo. Taki si po navadi s paternoštro pomagajo: in če nanj z zbranim duhom sv. roženkranc molijo, je tudi prav in dobro. V svetem roženkrancu premišljujemo naj imenitniše skrivnosti naše sv. vere, Marijo, božjo mater lepo počastimo, in se njeni priprošnji izročimo.

Ponudim ti pa, kristijan moj ljubi! še drugi pripomoček, s katerim zamoreš prav s pridom, ter pobožno, sv. mašo poslušati; in ta je: pobožno premišljevanje Jezusovega terpljenja in njegove bitke smerti, ktero premišljevanje je med sv. mašo posebno primerno in pripravno. Sv. maša je ja ravno spomin kervave daritve Jezusove na svetem križu. Kristusovo terpljenje premišljevati med sv. mašo pa zamoreš tako le: Kader vidiš mašnika s strežajem k altarju iti, spomni se na Jezusa, ki je šel po zadnji večerji s svojimi apostelji na oljsko goro. — Kader mašnik na spodnjo stabljo (stopnjico) pred altarjem stopijo, sv. mašo prično in sklonjeni molijo, zmisli si na Jezusa, ki je v vertu Getzemani za lučaj dalje od svojih apostolov šel, se vergel na svoj obraz, goreče molil in kervav pot potil, in tako svoje terpljenje pričel. — Ko mašnik spet k altarju stopijo, ter ga poljubijo, sprejmi v mislih Jezusa, njegovim sovražnikom naprot gredočega, katerim ga je nehvaležni Judež s poljubovanjem izdal. — Kader mašnik sred altarja molijo s strežajem verstivši se, trikrat k Bogu Očetu: „Gospod, usmili se nas!“ (Kyrie eleyson) trikrat k Bogu Sinu: „Kriste, usmili se nas!“ in trikrat k Bogu sv. Duhu rekoč: „Go-

spod, usmili se nas!“ premišljuj, kako je bil Jezus k Anazu in Kajfežu, velikima duhovnoma peljan, ondi po krivem tožen in nedolžen v smert obsojen. — Kader mašnik „Slava Bogu na visokem (Gloria)“ z drugimi molitvami molijo, in list (berilo) berejo, vzemi si k sercu, kako je bil usmiljeni Jezus pri Kajfežu zasramovan, zapljuvan in s pestmi bit, na jutro pa pred Pilata peljan, in tam z nova tožen. — Kader mašnik na drugo stran altarja gredó, in ondi sv. evangelje beró, pokličí si v spomin, kako so Kristusa od Pilata k Herodu peljali, ter na novo zaničevali in zasramovali. — Kader mašnik sred altarja stojé „vero (Credo)“ molijo, spremljaj nedolžno zasmehovanega Jezusa od Heroda k Pilatu nazaj, kjer so njegovi nasprotniki terjali z vso silo njegovo obsojenje v smert. — In kader mašnik kelih odkrijejo, misli si, kako so sramožljivemu Zveličarju obleko slekli, in ga neusmiljeno raztepli ter razbili do belih kosti. — Kader mašnik po darovanju kelih pokrtjejo z malim pokrovcem (pala), prevdari, kako so terdoserčni vojščaki dobrotljivemu Jezusu bodečo, ternjevo krono na glavo pritisnili in nabili. — Kader si mašnik roke umivajo; premišljuj, kako si je brezvestni Pilat roke umival, potem ko je krivično sodbo storil, ter nedolžnega Jezusa v smert obsodil. — Kader se mašnik sred altarja obernejo, in zbrane verne opominjajo, ter pravijo: „Molite, bratje (Orate, fratres!)“ zmisi si, s koliko težavo je Kristus težki križ prenašal po Jeruzalemskih ulicah in potem navzgor na goro, se trikrat pod nja težo zgrudil na zemljo, in potoma tolažil joka-joče Jeruzalemske žene. — Kader mašnik Predglasje (Praefatio) molijo, trikrat: „Svet, svet, svet!“ pravijo, in za tem tiho molitev pred povzdigovanjem opravijo, zahvali Jezusa s ponižnim srcem, da je hotel iz ljubezni do tebe toliko terpljenja prestati in si k sercu vzemi Jezusove neznane bolečine, kader so hudodelnikom prištetemu in na goro pridšemu obleko raz svetega telesa silama potegnili, mu rane, na ktere se je bila obleka prisušila, na novo oderli, ga na križ vergli, in mu roke in noge razpete nanj zažeb-ljali. — Pri povzdigovanju sv. hostije in sv. rešnje kervi Jezusove prevdari, kako je bil Kristus s križem vred povzdignjen, in križ v zemljo zabit, da je visel Jezus, nedolžno božje Jagnje, v nepopisljivih bolečinah tako rekoč od vseh zapuščen med nebom in zemljo. — Pri Očenašu, ki se v svoje sedmere prošnje razdeli, spomni si Jezusovih sedmerih besed, ki jih je s križa govoril. — Kader mašnik sv. hostijo na dvoje razdelé, zmisi si na Jezusovo smert na sv. križu, pri kateri se je njegova duša telesa ločila. — In kader mašnik majhni kosček sv. hostije v kelih spusté, pokličí si v spomin, kako je Jezusova duša telo zapustivša šla doli pred pekel, tolažit duše starih očakov, in njim njih odrešenje oznanovat. — Kader se mašnik trikrat na persi vdarijo rekoč: „Glej Jagnje božje! ki odjemlje grehe sveta! (Agnus Dei)“, premišljuj prečudne

prigodbe o Kristusovi smrti, neznano temo po vsi deželi, potres zemlje, pokanje skal, odpiranje grobov in mertvih vstajenje. — Kader mašnik sv. rešnje Telo in sv. rešnjo kri zavžijejo, spomni si, kako so Jezusovo sv. telo s križa sneli, ter v nov iz skale izsekan grob položili. — Kader se mašnik po sv. Obhajilu proti ljudstvu obernejo, in pravijo: (Dominus vobiscum), to je: „Gospod bodi z vami!“ misli na Jezusovo veličastno vstajenje od mertvih, na sv. velikonočno nedeljo, po katerem se je svojim učencem večkrat prikazal jih lepo pozdravljevaje rekoč: „Mir vam bodi!“ — In kader mašnik sv. žegen ali blagoslov dajo in z zadnjim evangelijem sv. mašo skončajo, premišluj Jezusov čudni vnebohod na Oljski gori, o katerem se je Zveličar lepo od svojih aposteljnov poslovil, jih blagoslovil (žegnal) in potem v nebesa šel, kjer zdaj v svojem nezmernem veličastvu ob božji desnici sedi, srednik med Bogom in ljudmi.

Poglejte ljubeznivi poslušavci! tako zamore tudi tak kristijan, ki brati ne zna, prav pobožno pri sv. maši biti, in terdne misli sem, da bo le malo takih kristijanov, kateri bi od Jezusovega življenja, njegovega terpljenja in njegove smrti toliko ne vedli, da bi jim Kristusovega terpljenja med sv. mašo tako, kakor smo danes slišali, premišljevati mogoče ne bilo. S tako pobožnostjo pri tej sv. daritvi bi lepo skazovali čast in hvalo Bogu, ga ž njo za prejete dobrote spodobno zahvalili, in sebi in drugim, živim in mertvim, brez števila dobrot od Boga sprosili. Zadobili bi tolažbo v terpljenju, v skušnjavah pomoč, v grehah gnado spokorjenja in mnogo drugih darov za dušo in telo. Memo sto drugih zgledov, kaj nam pobožno poslušanje sv. maše pomaga, povem vam le enega:

V pismih svetega očeta, papeža Pija II. (poprej Aeneas Sylyij imenovanega) beremo od nekega plemenitaža (žlabnega gospoda) iz Istrije, kteremu je peklenski sovražnik tako strašne skušnjave napravljaj, da ni popisati. Vedno ga je nekaj gnalo, da bi obupal in si življenje vzel, ter se obesil. Malo je manjkalo, da ga ni že eden ali drugi pot skušnjava premotila in premagala. Neizrečeno veliko je terpel v tem strašnem boju. Prigodilo pa se je, da se je bil nekega dne s pobožnim menihom v pogovor spustil, ter mu svojo nadlogo potožil. Lepo ga služabnik božji tolaži, in mu svetuje, naj si duhovnika oskerbi, kateri bi mu vsaki dan daritev sv. maše opravljaj. Plemenitaž vboga, ter dan za dnevom pobožno sluša sv. mašo, ki mu jo je duhoven v njegovem gradu bral; in glej! več ko eno leto se mu skušnjava ni povernila. Kader pa je leto in dan minulo, naprosili so duhovnega v sosednji kraj, naj bi jim ondi o neki posebni priložnosti službo božjo

opravljal. Plemenitaž ni imel nič zoper to, ker je tudi sam mislil, podati se k ondotni slovesnosti, in tam pri božjej službi biti. — Toda silno in neprevideno opravilo ga je bilo zadržalo, da k sv. maši ni mogel. Okoli poldneva pa, kdo bi si bil mislil! se ga stara skušnjava spet poloti z vso svojo močjo. V tej sili hitro konja zasede, ter jo proti cerkvi navije, da bi sveto mašo slišal, ako bi še mogoče bilo. Med potjo pa ga sreča kmetič, kateri mu pove, da se zastonj dalje trudi, ker je služba božja že končana. Ko to sliši, jame plemenitaž ves obupen žalovati in zdihovati: „Joj meni, zdaj sem proč! zdaj sem zgubljen!“ Ko zve, da je gospod le zavoljo tega v tolikem strahu, ker pri sveti maši ni bil, reče mu kmet: „Ako ste pri volji, da mi svoj plavi plajšč izročite, s katerim ste ogerjnjeni, pripravljen sem, vam prepustiti zanj sveto mašo, katero sem slišal, in zasluženje, ki sem ga morda s tim pri Bogu zadobil.“ Tega je bil plemenitaž iz serca vesel; hitro mu plajšč poda; pa gospod dalje jaha, da bi v cerkvi vsaj nekoliko molil, ker je bil sv. mašo že zamudil. — Kader pa nazaj gredé do tistega mesta pride, ker je čudno meno storil, zagleda ne dalječ od tam kmeta mertvega na drevesu viseti. Bog je bil namreč pri-pustil, da se je kmeta zavoljo njegove prederznosti in lakomnosti ravno tista skušnjava lotila in ga premagala, ktera je poprej gospoda tako silno nadleževala. Plemenitaž je zdaj ves osupnjen in prestrašen spoznal, v koliki nevarnosti da se je bil znašel. Iz serca je Boga za svoje rešenje zahvalil, ter pobožni sklep ponovil, da ne bo nobeden dan ne več brez sv. maše ostal. In skušnjava ga je od tistih malo popolno popustila. — Vidite, kaj daritev sv. maše premore!

S k l e p.

Tudi nam bi sv. maša veliko pomogla, naj bi jo vselej pobožno poslušali. Ali sv. maše ne moremo pobožno poslušati, ako nimamo čistega ali vsaj skesanega in potertega serca. Poglejte! vsaka reč pri sv. maši nas opominja na to notranjo čistost in lepoto serca. Pertiči, srajca, in druga obleka in priprava k sveti maši mora biti snažna, čedna in čista. Kelih, ako ni zlat, in pa skledica (patena), na kateri se hostija daruje, morata pozlačena biti in posvečena. Kruh, v darovanje namenjen, mora biti iz naj lepše, bele, pšenične moke, in vino čisto in samo na sebi, kakoršnega terta rodi. Prizadevajmo si toraj, vselej z čistim ali vsaj s kesanim srcem obhajati to sveto daritev, in zagotovim vas, da nam bo zveličanski studenec, iz katerega nam bo izviralo obilno dobrot v našo časno srečo in naše večno zveličanje. Amen.

Pridiga za 3. pobinkešno nedeljo.

(Jezus grešnike sprejema; gov. I. R.)

„In fariseji in pismarji so godernjali rekoč: Ta grešnike sprejema in z njimi já“.

(Luk. 15, 2.)

V v o d.

„Pojdi noter, zakaj junaški mož si ti in nam boš kaj dobrega povedal“, tako je nagovoril Adonja, tretji Davidov sin, nekega pridšega prijatla, ker se je že pri življenji svojega očeta za Izraelskega kralja postaviti hotel. Kako mu pa to početje pojde srečno izpod rok, tičal je v velikih skerbeh. — Tudi jez vam bom danes resnico oznanil, ki je več vredna, kakor vse posvetne zaloge, namreč: „Jezus grešnike sprejema“. Kako veselo je to oznanilo, in več vredno, kakor časno kraljestvo, po katerem je Adonja toliko hrepenil. Časno kraljestvo je z velikimi skerbmi in težavami sklenjeno, in se, če ne poprej, vendar s smertjo človeku odvzame. Kogar pa Jezus sprejme, navdaja ga že na zemlji z notranjo tolažbo, in v nebesih vekomaj srečnega dela. — Ko vam tedaj resnico oznanujem: „Jezus grešnike sprejema“, ali je ne bote radi poslušali in mi ne kakor Adonja svojemu prijatlu odgovorili: „Pojdi noter ti junaški mož! ker nam boš kaj dobrega povedal“. Vsa naša tolažba, vse naše upanje je le na vero v našega Gospoda Jezusa Kristusa vterjeno. Ako bi ne bil Jezus za nas na križu umerl in nas z Bogom spravil, in še zdaj nas grešnikov ne sprejemal; ne imeli bi nobenega upanja do nebes. Toda „Jezus grešnike sprejema“, to je resnica, ktere si ni noben umerljiv človek zmislil, temoč sam Bog razodel; od tega v I. delu; to je resnica, nad katero se angelji in izvoljeni božji radujejo, in zavoljo ktere je že marsikteri pobožni kristijan od veselja se razjokal; od tega govorim v II. delu današnje pridige. Poslušajte zvesto, ker vam bom kaj dobrega povedal!

I. d e l.

„Jezus grešnike sprejema“, to je čista resnica, ker jo je, ne kak umerljiv človek, ampak sam Bog razodel.

1. Sveto pismo nam kaže v več zgledih, da so ljudje mnogega stanu in raznih okoljščin zavoljo svoje pokore Jezusove milosti se vdeležili. Kdo so bili colnarji? Razvpiti grešniki; ljudje nar gerjim grehom vdani; prešestniki, tatje, goljufi in Bog sam vé, kaj še več; in vendar jih je Jezus sprejel, ko so k njemu prišli, in jim grehe odpustil, kateri so se poboljšali. — Kdo je bil Savel, predenj ga je Jezus z nebeško lučjo razsvetlil? Strupen sovražnik Jezusovega imena in vseh, kateri so ga spoznali; nar veči grešnik je bil, kakor sam pové, in vendar je milost našel. — Kdo so bili prebivavci mesta Korint-a? Veliki grešniki so bili, pa posvetili so se v imenu našega Gospoda Jezusa. — Tudi v bukvah rodu Jezusa Kristusa najdemo marsikterega grešnika; s katerim nas je Bog že poprej podučiti hotel, da je Jezus zveličar ljudi in tudi nar večje grešnike, ako se spreobernejo, jemlje med število svojih prijatlov.

Jezus ne dela razločka med spolom. Žena, v prešestvu najdena, in Marija Magdalena, očitna grešnica je pri Jezusu milost našla, kakor Peter, ki ga je milo z očesom pokregal, in kakor mertvonden, kteremu je djal: „Zaupaj sin, grehi so ti odpuščeni“.

Jezus ne dela razločka med stanom. Nikodem, imeniten jud ni bil Jezusu nič ljubši, kakor reveži in siromaki. Enemu, kakor drugemu je evangelje oznanoval; do slehernega se enako prijaznega skazoval.

Jezus ne dela razločka med ljudi poprejšine vere. Ajdovski stotnik Kornelij in Samariška žena sta mu bila tako ljuba, kakor terdi Jud Savel. Nobenega ni po tem sodil, kar je poprej bil, temoč kar je zdaj bil in si je biti prizadeval.

2. Da Jezus grešnike sprejema, povedó nam tudi izreki iz svetega pisma, kateri ne veljajo le ljudem, ki so tisti čas, ampak vsem, kateri bojo do konca sveta živeli. Sv. Pavel pravi: „Prikazala se je milost Boga, našega Zveličarja, vsem ljudem“. Sv. Peter: „Gospod noče, da bi bili nekteri pogubljeni; temoč da bi se vsi k pokori obrnili . . . Gospod ne gleda na osebo, ampak med

vsakim rodом, kdor se ga boji in dela pravico, mu je prijeten". In Jezus je djal: „Kteri k meni pride, ne bom ga venkaj vergel“.

3. Jezus grešnike sprejema; to vse spokorjene duše iz lastne skušnje spoznajo. Marsikdo iz med nas je bil nekda grehu vdan in je derl po širokem potu v svoje pogubljenje. Pa milost božja mu je pot zgradila, ga razsvetlila in omečila, da je greh zapustil, in se ga spovedal. Zdaj se mu nad grehom, kakor nar večim zlom gnjusi, in ima serčno ljubezen do svojega zveličarja, kteri ga je sprejel.

4. Jezus grešnike sprejema; tega nas prepriča njegovo pre-sladko ime. „Ni ga imena danega ljudem, v kterem bi zamogli zveličani biti, kakor ime Jezus“. — On zamore grešnike sprejeti; zakaj Oče je njemu, kakor Odrešeniku, oblast dal, podeliti nebesa ali pekel po svojem modrem dopadanji; tedaj zveliča vse, kteri po njem k Očetu pridejo; in vse pogubi, kteri so njegovemu evangeliju nepokorni. — Jezus mora grešnike sprejemati, to je del njegovega opravila in njegove zaveze ž njegovim nebeškim Očetom. Torej je malo pred svojim terpljenjem molil: „Dal si mi oblast čez vse človeštvo, da dam vsem, ktere si mi dal, večno življenje“. Jezus bo grešnike sprejel; to je bil namen njegovega terpljenja, smerti in vstajenja. Zastonj bi bil umiral, ko bi zdaj grešnikov ne sprejemal. Kaj tacega se od tako ljubeznivega pri-jatla vseh ljudi, kakor je Jezus, še misliti ne sme. Še le svoje reke proti nam steguje in nas k sebi kliče: „Pridite k meni“. On je pot, resnica in življenje; on nas v nebesa pripeljati želi.

II. d e l.

Jezus grešnike sprejema; to je vesela in ginljiva resnica.

1. Jezus „grešnike sprejema“ in to nas prepriča njegovega ljubeznipolnega serca. Kakor hrepeni žejni po merzli vodi, in kader jo dobi, željno pije, tako Jezus grešnike sprejema. Take neizrečene želje ima do njih spreobrnjenja in tako veselje nad njih spreobrnjenjem. Le pomislimo obe priliki od zgubljene ovce in od zgubljenega denarja. Jezus se primerja pastirju, kteri zgubljeno, pa spet najdeno ovčico z nezapopadljivim veseljem na svoje rame vzame in domu nese, ker se je od semtertje letanja spehala.

Primeri se vbogi ženi, ktera je en denar, malo reč, zgubila, pa ga ne le skerbno iskala, temoč ga najti veliko veselje imela. Tako Jezus grešnike sprejema; tako drag mu je vsak, tudi nar ubožniši človek; tako goreče želi vse ljudi zveličati.

Še bolj ginljivo popisuje Jezus svojo ljubezen do zgrevanih grešnikov v priliki od zgubljenega sina. Nek lahkomišljeni mladenč se je prederznil od očeta, ki je še pri življenji bil, dedšino terjati, da bi se odtegnil očetovski oblasti, njegovim naukom in svarilom. V kazen za njegovo prederznost mu oče dedšino podeli. Sin se ž njo po svetu potepa, pa kmalo z razujzdanim življenjem zažene. Na ternju ne raste grozdje, ne figa na osatu; tudi greh ne prinese ne časti, ne sreče, temoč osramotenje in nesrečo. Mladeneč pride v pomanjkanje in lakoto in se pri nekem mestnjanu za pastirja vnudi. Ta ga na pristavo k svinjam pošlje. Tukej pri praznem svinjskem koritu se je spet naučil modrosti, ktero je pri polnih skledah v očetovi hiši pozabil. Kesa se svojih grehov in k očetu verniti se sklene. Očetu se je že zdavnjej po njem tožilo in spet si ga domu želi. Ko ga od dalječ zagleda, teče mu z veseljem naproti. Pa kako spremenjen je ta sin! Bledga, od lakote vpadenega obraza je, v nesnažnem, razterganem oblačilu, pravo smertno kosilo! Prav ta žalostni sinov stan očeta še bolj gine in njegovo ljubezen svitleji vname; objame clo svojega nesnažnega sina in poljubi; in ko ta spregovori: „Oče! grešil sem“, od veselja vse da, kar ima. „Prinesite nar lepšo obleko. prinesite čevlje, perstan“. Lačnega sina napasti reče nar boljši tele zaklati. Sin se je bil očetove ljubezni nevrednega storil; oče mu je vse odpustil in ga spet v prejšine pravice otroka postavil; kolika ljubezen, koliko usmiljenje!

Tako je tudi Jezus do zgrevanih grešnikov usmiljen, in se tudi v tem močno od družih ljudi razločuje. Tudi ljudje razžaljenje odpusté, pa odpušanje ne ponujajo; odpusté nektare, pa ne vseh krivic, zlasti tistih ne, ki se jim večkrat storé. Ljudje imajo premalo poterpežljivosti, premalo usmiljenja s slabostmi svojega bližnjega. Jezus pa grešnike s svojo gnado prehiti; predenj se k njemu obračati jamejo, moli jim že svojo roko; dasiravno so z mnogimi grehi ognjušeni, vendar se jih ne sramuje; ne terja od njih na enkrat popolnoma svetosti, temuč da se grehu odpovedó in čedalje pobožniši biti prizadevajo. „Jezus grešnike sprejema“; v tej resnici je toliko ljubeznjivega in ganljivega, da se izreči ne da.

2. „Jezus grešnike sprejema“. Tedaj sme slehern zmed nas zaupljivo Jezusu reči: Oh, tudi mene sprejmi, ker si

tudi moj Odrešenik, in prav tak, kakor ga potrebujem. — Ko je bil Bog Adama vstvaril, djal je vsem živalim prednj priti; toda Adam zmed vseh nobene ne najde svoje enakosti, in po danem imenu vsakteri, jih spred sebe izpusti. Ko pa poznej Evo iz njegovega rebra napravi in prednj postavi, ves ginjen reče: „To je meso od mojega mesa in prava moja tovaršica“. — Taka se godi grešnemu človeku. Spozna svoje zadolženje, vidi, da je kazni vreden, išče pomočnika in rešnika, in ga nikjer drugje, kakor v Jezusu iz Nazareta, ne najde. Ko sliši njegovo skrivnostno rojstvo, njegove čudeže, nauke, dela, njegovo smert, vstajenje in vnebohod, z velikim veseljem reče: „Prav tacega Zveličarja sem jes potreben“. On je meni enacega mesa, je moj brat in človek, kakor sem jes, on je pa tudi Bog, kateri zamore plačati, kar sem se jes zadolžil. Jezus nas je tako gotovo s svojim terpljenjem in svojo smertjo od greha in večnega pogubljenja odrešil, kakor gotovo je častito od smerti vstal in šel v nebesa.

Naš Zveličar Jezus slehernemu pravi: „V mene veruj in zaupaj, mene slušaj in ne boš se pogubil“. Kdo bi tedaj tacega Zveličarja vesel ne bil; kdo vanj ne zaupal? Nikar naj nihče ne reče: Velik grešnik sem; brezšteviline so moje hudobije; ves spriden sem in popačen; kako smem upati odpuščenja, kako zveličanja? Prijatelj, ki tako govoriš, pomisli; kako raztergan in umazan je bil zgubljeni sin, in vendar ga oče objame in poljubi, ter se s tem zadovolji, da je sin poprejšini razujzdanosti slovo dal, se spet domu vrnil in očeta ljubiti začel. Ako se svojih storjenih grehov kesas, čisto spoveš, in resnično voljo imaš poboljšati se in za greh zadostovati, smeš upati odpuščenje in milost pri tistem, „kteri natertega tersta ne zlomi in tlečega prediva ne ugasne“; kateri ti bo toliko več gnad dodelil, kolikor slabši si, in kolikor več gnad potrebuješ.

S k l e p.

Gnado pa, ktero nam Bog po Jezusu daje, moramo prav obračati, ne da bi zavolj nje prederzno v grehu tičali, temoč da bi toliko pobožniši živeli. Na Jezusovo zasluženje se zanašati in v grehah zavoljo tega živeti, pravi se prederzno na božjo milost grešiti. „Tisti, ki samo vpijejo: Gospod, Gospod! volje nebeškega Očeta pa ne spolnujejo, ne pridejo v nebeško kraljestvo“, govori Jezus, in sv. Pavl Korinčanom piše: „Kupljeni ste za drago ceno.

Častite in nosite Boga v svojem telesu“. To je: Častite Boga, ga v sebi nosite, z čistim, spodobnim življenjem.

Kar je po človeški moči nemogoče, je po božji mogoče. Po Jezusu se ti je, o grešnik, moč zveličati. Pojdi tedaj za njegovim glasom, ker te v svojo milost sprejeti želi. Ako se mu vstavljaš in se pogubiš, ti bo v peklju ta misel: „Jezus grešnike sprejema“, jes pa nisem zanj porajtal, nar huje bolečine delala. Bog obvaruj, da bi se komu kaj takšnega prigodilo! Še le vsi se k Jezusu z vsem zaupanjem in z zgrevanim srcem podajmo, in vse nas bo milostljivo sprejel. Amen.

Pridiga za 4. pobinkešno nedeljo.

(Koliko da sami, koliko pa v Bogu zamoremo; gov. M. T.)

„Učenik! vso noč smo delali, in nismo nič vjeli; na tvojo besedo pa bom vergel mrežo“. (Luk. 5, 5.)

V v o d.

Kolikor ljudi, toliko ribčev je na svetu, ki sleherni dan vsak po svoje, svoje mreže mečejo, da bi kaj dobička zajeli. Nekteri hrepene po časnih dobrotah, in hočejo od dne do dne bogatejši in premožniši biti. Drugi se spenjajo po časti in po imenitnih, visocih službah, in se hočejo dan na dan kakošno stopinjo naprej pomakniti. Še tretji se dervé za posvetnim veseljem in vžitkom, in si prizadevajo, da bi ga dan za dnevom več vlovili. Ali mnogo vseh teh se na posled prepriča, da so v svoji nadi goljufani, prepriča, da je njih delo in njih pot zastonj. Tako s sv. Petrom lahko rečejo: „Učenik! vso noč smo delali, in nismo nič vjeli“.

Ako se pa vprašamo, kaj da je krivo, da toliko človeškega truda nima uspeha, moramo spoznati, da to največ prihaja od tod, ker se ljudje preveč sami nase in na svoje spretnosti zanašajo, na mesto da bi v Boga vse svoje terdno zaupanje stavili. Tudi aposteljni, dokler so sami svoje mreže metali, niso nič vjeli, akoravno so se vso noč z ribštvom trudili. Ko so pa potem v Jezusovem imenu in v zaupanju na njegovo pomoč še enkrat mreže vergli, bilo je to njih zaupanje z obilnim ribjem lovom poplačano.

Toliko toraj, ljubi moji! zamore človek v Bogu, sam iz svojih moči pa si nič ne zmore. O da bi si pač ljudje to resnico bolj k srcu jemali, in spoznali, kako velika je njih slabost, kedar so sami sebi prepuščeni; temu nasproti pa, kako močni da so, kedar jih nebesa s svojo pomočjo podpirajo! To resnico hočemo še mi danes nekoliko premišljevati, kaj da 1. sami iz sebe, in kaj da 2. z Bogom zamoremo.

To premišljevanje nam bo pokazalo našo slabost, ter nas k ponižnosti in malemu zaupanju v sebe priganjalo; nam pa tudi razodelo, da naj v vseh rečeh le v Boga svoje zaupanje stavimo. Poslušajte!

Razlaga.

1. Med vsemi strastmi, ki so v človekovem srcu vkoreninjene, je napuh najmogočnejši gospod. Skoraj vsak si domišlja, da je več, kakor je v resnici, in kakor sebe previsoko ceni, tako misli, da ga morajo tudi drugi soditi. Kako nespametno pa je to domišljevanje, lahko se iz tega vidi, ako premišljamo

a) svoje natorne darove. K tem se šteje postava našega telesa, naša moč, zdravje, spomin, um, pamet i. t. d. Od teh darov pravi Kristus: „Kdo zmed vas more s svojo skerbjo pridjati le en komolec k svoji dolgosti?“ In res, kdo zmed nas more večji ali manjši zrasti? Kdo, ako je bolen, slep, kruljev, gluh ali mutast, zamore sam te bramote odpraviti? Kdo, ako mu je Bog na umu kaj odrekel, zamore sam te svoje dušne zmožnosti izboljšati? Kaj ne, tega ne more nihče, naj bo tudi poglavar vsega sveta.

In ako prav nič od vseh teh pomanjkljivost nimamo ne na duši ne na telesu, komu drugemu se imamo zahvaliti, kakor Bogu? „Kaj imaš, o človek, vprašuje apostelj, česar bi ne bil prejel? Ako

si pa prejel, zakaj se hvališ, kakor da bi prejel ne bil?“ Bog nam je moral vse dati, in dano nam ohranovati, vsa naša zmožnost je iz njega. Ja, ne mogli bi ne pogledati, ne sopsti, ne roke ne noge premakniti, ako bi Bog naši slabosti ne pomagal. Ne mogli bi ne misliti, ne si v dvomih kaj svetovati, ne se v kaki nevarnosti rešiti, ako bi nam to navdihovanje ne dohajalo od zgoraj. In tako je vse bahanje z modrostjo in učenostjo v resnici le nes-pamet, ker se s stvarmi hvalimo in ponašamo, ki niso naše. Ravno tako nezmožni, kakor v natornih darovih, smo

b) v darovih sreče. Z malo besedami nam to na znanje daje kraljevi prerok, rekoč: „Ako Gospod hiše ne zida, zastonj se trudi, kateri jo zidajo, in ako Gospod mesta ne varuje, zastonj čuje, kdor ga varuje“. Tako je v resnici. Mi sicer premišljamo na vse strani, kako bi to ali uno reč obrnili, da bi nam več dobička prinesla. Ali vse naše obračanje je zastonj, ako Božjega blagoslova ni zraven. Učencem enako mečemo potem svoje mreže; ali naš trud po noči in po dnevu nam nič ne zaleže, ako nam Gospod ne pokaže tistega kraja, kjer se mreže napolnujejo. Naj orjemo, kopljemo, sejemo in sadimo, vendar nimamo kaj žeti, ako ni ne solnce, ne dežja ob pravem času. Ako bi, kakor kdaj v Elijevem času ne bilo dežja tri leta in šest mesecev na zemljo, kaj bi se vsa človeška umetnost in modrost zmogla, da bi ta stiska ponehala? Zato piše sv. Pavel: „Ne ta, ki seje, ne ki priliva, je kaj, ampak ki rast daje, Bog“. — Še tega, kar smo iz Stvarnikovih rok prejeli, sami iz sebe ne moremo uderžati. Ako, postavim, kuga pride nad živino, kdo jo more ustaviti? Ako se nebo zakrije v černe oblake; ako bliski švigajo in strele gromé nad našimi glavami; ako se debela toča vspe čez polje in nograđe, ali močen naliv odterga in odnese zemljo; ali je v naši moči, da se vseh teh nesreč obvarujemo? Oh, vse, kar moremo storiti, je to, da v strahu in trepetu svoje roke proti nebesom povzdigujemo, in neskončno usmiljenega odvernjenja tacih šib prosimo. Vse pa, kar po njegovi previdnosti nad nas pride, moramo s poterpežljivostjo sprejemati, in vedno hvaliti dobrotljivega Očeta, ki le našega blagra želi. — Ali, ako se zemlja strese pod našimi nogami, na enkrat se odpre, in reke ognja in žvepla iz sebe bruhne, ne moremo si več pomagati, kakor na tavžent tistih nesrečnih, ki so bili pred nekoliko leti s hišami vred s tako zavrelico posuti, od zemlje požerti, ali v globočino morja pogreznjeni. „Ako Gospod hiše ne zida, se pač res zastonj trudijo, kateri jo zidajo“, in ako on darov naše sreče ne varuje, je vse naše varstvo zastonj. — Ravno tako, kakor nič

c) še le ne zmoremo z darovi gnade! Ali zamoremo dati

moč svoji duši, da se proti nebesom vzdigne? svoje misli in želje vedno k Bogu obračati? z zaničevanjem vsega posvetnega le tega iskati, kar je zgoraj? Ali se zamoremo mnogoterim skušnjavam, katerim smo izpostavljeni, v bran postavljati, in krono zveličanja zaslužiti? Oh, ako v tem le količkaj zamoremo, moramo v vsi ponižnosti z aposteljnomo obstati in reči: „Po gnadi Božji sem, kar sem“. Le po gnadi so moje misli, misli za nebesa, moja volja, volja za nebesa, in moje dela dela za nadnatorno življenje. Brez gnade Božje se ne morem ne eno stopnjo na potu zveličanja naprej pomakniti.

Gnada Božja mora naš um razsvetljevati, da vidimo nespaleti in nevarnosti tega sveta. Ona mora našo voljo priganjati, merzloto ogrevati, in naše serce vnemati, da je naše delo in nehanje Bogu dopadljivo. Gnada Božja se mora vtekati v vse naše početje, da mu daje pravo ceno. On nam mora, da z aposteljnomo rečem, dajati „hoteti in dopolnovati“.

Tako moramo toraj spoznati, da sami iz sebe ne moremo nič ne v natornih darovih, ne v darovih svoje sreče, in ne v darovih gnade. Ali nekaj vendar le premoremo, in kaj je tisto? Mi zamoremo hudo storiti, Boga k jezi dražiti; mi zamoremo v nespokornosti terdovratni biti, in tako brez kesanja na prag večnosti stopiti, ter v peklenski ogenj obsojeni biti. To toraj je vsa naša zmožnost, ki je še manj, kakor nič. Iz tega pa sledi, da te svoje slabosti ne smemo nikdar iz pred oči zgubiti, ne se zavoljo svojih darov nad druge prevzetno povzdigovati, ne v sé zaupanja imeti. Veliko več se moramo pred darovavcem ponižati, da smo prah in pepel, njemu vse pripisovati, vanj zaupati in mu za vse spodobno čast in hvalo dajati. Besede Davidove: „Ne nam, o Gospod, ne nam; ampak svojemu imenu daj čast“, (ps. 113, 9.) naj bodo vseskozi naš pregovor.

2. Ako imamo pa od ene strani vzrokov dovolj, ponižnim biti in v se ne zaupati, vendar od druge strani tudi vemo, da je Bog naš Oče, in da ž Njegovo pomočjo vse zamoremo. Tega nas zagotavlja Kristus sam, ko pravi: „Resnično, vam povem, ako imate vero kakor goričično zerno, porečete tej gori: Prestavi se od tod tje! in se bo prestavila, in nič vam ne bo nemogoče“. Po čerki so se dopolnile te besede Kristusove v življenji sv. Gregorija čudodelnika. Ko mu je bil pri zidanji cerkve hrib na potu, je Boga prosil s tisto vero, in hrib je bil prestavljen. Te besede Kristusove pa ne pomenjajo samo pozemeljske gore, ampak vse zadržke in zopernosti, ki jih življenje na tem svetu za sebo vodi. S tem hoče Kristus reči: Noben zadržek ne bo tako nepremagljiv, nobena

skušnjava tako silna, nobena nevarnost ne tako velika, nobena bolečina tako huda, da bi je z zaupanjem v Boga in s pomočjo Njegove vsemogočnosti ne zmogli, ako le od naše plati ne bo ničesa primanjkovalo.

Prič za vse to se nam v svetem pismu ne manjka. Ako govorimo od nadlog in časnih nesreč, kakoršne človekovo serce z britkostjo napolnujejo, kdo je terpel več, kakor moža bolečin, Tobija in Job? Eden zavoljo deljenja miloščine v sivi starosti mora skoraj stradati, drugi dobi sporočilo, da je pod nič vse njegovo premoženje z otroci vred. Eden sedi v temi objokovaje, da mu je odvzeta luč oči; drugi leži na gnojnem kupu poln nagnjusnih ran, povzdigovaje svoje serce k tolažniku žalostnih. Ali ta oblak nesreče se razdeli, in skozi posije solnce nove sreče, kot plačilo njunega zaupanja v Boga.

Ako govorimo od skušnjav, zoper ktere se nam je boriti, kdo vé za več, kot so bile Suzanine in Egiptovskega Jožefa? Ali oba sta se z Božjo pomočjo greha obvarovala, oba sramoti in zaničevanju ušla. Ves Izrael hvali in se čudi Suzanini zvestobi in stanovitnosti. Jožef pride iz ječe, in po vsem Egiptu je oklican prvi za kraljem.

Je govorica od nevarnost življenja, kdo jih je več prestal, kakor apostelj narodov? „Trikrat, pravi sam, sem bil s šibami tepen, enkrat kamnjan, trikrat sem se z barko potopil, noč in dan sem bil v globočini morja, v nevarnostih na vodah, med razbojniki, med rojaki, med neverniki, v mestu, v samoti, na morji, med lažnjivimi brati, v trudu in revii, v čuvanji, lakoti in žeji, v mrazu in nagoti“. Ali v zaupanju na Boga pravi: „Vse zamorem v njem, kateri me močnega dela“. Ja še veseli se tega terpljenja in pravi: „Poln sem tolažbe, preobilno veselja imam pri vsi naši nadlogi“.

Je na dalje govorica od strašnih marter, ali vé kdo za več, kakor so jih marterniki stare in nove zaveze terpeli? Ali poprej so se rabeljni utrudili, kakor oni v svoji poterpežljivosti; poprej se je njih orodje zagulilo, kakor njih serčnost odnehala. Z večim veseljem so šli v kervavo smert, kakor otroci tega sveta na ples in veselice. Kervoželjni kralj Antijoh se ne more serčnosti Makabejske matere in njenih sinov dosti prečuditi. Asirci stermé, ko Izraelski trije mladenči po razbeljeni peči gori in doli gredé Boga hvalijo. Rim se zavzema in z občudenjem posluša, kako sv. Ignaci sestradane leve draži, naj bi ga raztergali in zmleli, da bi bil za čisti kruh Gospodov spoznan.

Je na posled še govorjenje od vidnih sovražnikov, ki nam žugajo pogin, kdo jih je imel več premagati, kakor Izraelci? Ali med tem, ko gredo oni po suhem skozi rudeče morje, vtone Faraon in njegova armada v njegovih valovih. Ko hoče Holofern Betulijo razdjati in zemljo s kervijo prebivavcev napojiti, pade njegova glava pod Juditnim mečem. Pastirček David pobije velika Golijata in zapodi v beg vse Filistejce. In spet Gedeon s pomočjo Najvišega in s 300 možmi brez meča premaga Madiance, ki jih je bilo, kakor peska ob bregu morja.

Toliko toraj zamore človek, ako so nebesa na njegovi strani. Seka nam sicer Bog skeleče rane, ali kmali potem jih zopet zaceli. Pelje nas pred vrata smerti, od tod zopet nazaj k zdravju. Ležeče je le na tem, da se v svojih potrebah k Njemu zatekamo, v Njegovo mogočnost in usmiljenost zaupamo, in se s pravičnim življenjem Njegovega varstva vredne delamo.

S k l e p.

Iz današnjega premišljevanja se toraj učimo, ne v sé, ampak v Boga terdno zaupati, ne sebe ampak Boga poveličevati, ne sebi, ampak Bogu čast in hvalo dajati. In da nam bo v stiskah vselej blizo Njegova pomoč, skerbno se greha varujemo. Zakaj kakor Bog daje pravičnim enako drevesom, ob potoku zasajenim, lepo rasti, tako daje hudobnim enako škodljivim zeliščem se usušiti. Na nas je toraj ležeče, da ali skledo svoje jeze na naše glave izlije, ali nas pa z obilnostjo svojega bogastva blagoslovi. Amen.

Pridiga za 5. pobinkešno nedeljo.

(Varujte se preteпов in pobojev; gov. J. A—st.)

„Slišali ste, da je rečeno starim: Ne ubijaj; kdor pa ubija, bo sodbe kriv. Jes pa vam povem, da vsak, kateri se jezi nad svojim bratom, kriv bo sodbe; kdor pa svojemu bratu reče raka, kriv bo zbora; kdor pa reče norec, kriv bo pek-lenskega ognja“. (Mat. 5, 21.)

V v o d.

Besede današnjega sv. evangelija, kakor ste slišali, so ojstre. Ne samo ubijanje je prepovedano, ampak tudi vse, kar v ubijanje napeljuje, kakor postavim pikanje, zabavljanje, zmerjanje, zasra-movanje. Raka se toliko pravi, kakor: Ti malovrednež! Norec pa toliko, kakor: Ti hudobnež, ti prekleti! Kdor se nad svojim bližnjim brez ljubezni jezi, svoj znotranji serd z zunajnim zmer-janjem razodeva, bližnjega onečasti, je ravno tako večnega pogub-ljenja kriv, kakor tisti, kateri koga ubije.

Pri branji takih reči misliti bi bilo, da človeka bo groza ob-hajala, in da vsak se bo kar nar več mogoče varoval, v takih rečeh se pregrešiti, zavoljo katerih je večno pogubljenje zažugano. Misliti bi bilo, da zmerjanja, prepиров in zabavljanja se bodo ljudje varovali, ker večna resnica prepoveduje bližnjega zmerjati, in sploh ga dražiti in v jezo ga napeljevati. Pa kako je s to rečjo med kmečkim ljudstvom? O kaj se vse ne sliši, kaj se vse ne doživi! Kakšno zmerjanje je dostikrat slišati, kakšni pritikleji, kakšne gerde, živinske imena! Kakšne priimke si dajejo eden drugemu zakonski ljudje, kakšne gerde imena dajejo dostikrat svojim večim in manjšim otrokom, kakšne pritikleje svojim poslom, kakšne ger-divne imena dajejo že majhni otroci, ki komaj govoriti začnejo, svojim bratom in sestram!

Pa to še ni vse! Večidel se še kaj hujšega godi! V kerč-mah se začnejo nar poprej pikati, potlej zmerjati, potem pretepati

se; na polji se skregata dva soseda; v uni hiši, na vodi, ali na cesti se spričkate dve ženi, ali dve dekleti, si poslednjič padete v lase, kakor bi bile zdivjale, in se tergate in praskate in grizete, da ste obe raztergane in kervave. Drugi, posebno taki, ki kmetijo ali nekatere njive zapraviti imajo, radi prepire in pravde začenjajo. En sam kriv pogled, ena sama žal besedica, in že hité k pravdnikom in k sodnji gosposki, in rajši celo kmetijo zapravdajo, kakor da bi za en las odjenjali. In vsak se izgovarja, in če se stokrat evangelje današnje nedelje s prižnice bere, če se stokrat pové, da zmerjanje in pikanje je greh, če se stokrat pové, da prepiranje in zabavljanje naj se opusti, vendar se ne zgodi, kakor da bi to ne bilo greh. Pa od vseh teh pregreh, ki sem jih zdaj v misel vzel, vam ne bom bolj obširno govoril; od ene pregrehe, ki je današnjemu evangelju na ravnost nasproti, in ki se v naši deželi tako pogosto godi, pa moram nekaj več povedati, in vas pred njo svariti; govoril bom od fantovskih pretepov in pobojev. Pripravite se!

Razlaga.

Žalostno je, ljubi moji! da se med kmečkim ljudstvom tako pogostoma od pretepov in pobojev sliši. So nekteri kraji, da si fantje pretepanje v čast štejejo, in kader so koga pretepli, hvalijo se, kakor da bi bili kako junaško delo doprinesli. Nar večkrat se pretepi in poboji godé ob nedeljah in zapovedanih praznikih, o semnji, žegnanji, ženitnini in na plesiščih. Debeli kamni, noži, koli, to je tisto ljubeznivo orožje, s katerim so prevideni. Navadno se v kaki kerčmi zberó, da se poprej napijejo, da še bolj divji postanejo. Če človek nesrečo ima, v tako kerčmo zaiti, kjer se pretepavci zbirajo, misliti bi moral, da je v tolovajsko iamo zašel. Večidel imajo že ktereга odbranega, ki ga že dalj časa čertijo, da mu bojo, kakor pravijo, kašo pogreli. Na njih divjih prežečih pogledih je že znati, kaj mislijo storiti. Nar poprej se začnejo pikati in si zabavljati, kmalo pa vstane pobijanje in klanje, da kri teče, ali pa da še clo mertev kdo obleži. Pri nekterih pa je že tako daleč prišlo, da se pretepajo samo zato, da je pretep, da prepira iščejo, ker so tega vajeni.

Glejte, tako dela v nekterih krajih moška kmečka mladina! In to so keršanski mladenči, učenci tistega, ki je rekel: „Učite se od mene, zakaj jes sem krotek in iz serca ponižen“. To so spoz-

govavci vere, ki nam ljubezen in mir zapoveduje! To so ljudje, ki peto nedeljo po binkeštih v cerkev pridejo, in s prižnice slišijo evangelje brati, ki pravi: „Kdor svojemu bratu reče raka, kriv bo zbora; kdor pa reče norec, kriv bo peklenskega ognja“. Zjutraj slišijo besede: „Ne ubijaj!“ in na večer so ubijavci. To je sirovost, to je nevkrotena divjost! O človeštvo v obleki zgrabljivega tigra! — Še več! Ti ljudje grejo o veliki noči k spovedi, prejmejo sv. Obhajilo in — ostanejo potlej stari razsajavci in rogovileži. Dostikrat se je že velikonočne praznike slišalo od pretepanja in pobijanja. To je ravno tako, kakor da bi ne vedeli, kaj Jezus večna resnica govori: „Če svoj dar prineseš k altarju, in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe; pusti ondi svoj dar pred altarjem, in pojdi poprej spraviti se s svojim bratom, in potlej pridi, in daruj svoj dar!“ — Pač to dobro vedó, da sovraštvo, jeza, prepir in pretepanje je prepovedano; toda nočejo drugači, kakor da se prepirajo in pretepajo, nočejo drugači, kakor da so zgrabljive zveri; kaj se volkovi zmenijo za pohlevno besedo krotkega Jagnjeta.

O vi mladenči naše soseske! Vi sinovi in hlapci! prosim vas in zarotim, ne dajte se v prepire in pretepe zapeljati! V tem ne bote nobene časti dobili, ampak sramoto, nesrečo in kazen. O to čast, pretepavci in pobijavci biti, divjakom prepustite! Hudobni vedno prepirov išče, pa neusmiljen angelj bo poslan zoper njega. (Preg. 17, 11.)

Varujte se takih tovaršev, kateri se radi prepirajo in pretepajo! Pojdite jim s pota! Če ste v kerčmi, popustite raji pivo ali vino in bežite, kader vidite, da ima kaj hudega biti. Kjer morete vbriniti, tam branite. Veliko dobrega, pa tudi neizrečeno veliko hudega se zamore v takih priložnostih z jezikom storiti. Gorje tistim, kateri ogenj podpihujejo! „Nagel kreg ogenj vžiga, in nagel prepir kri preliwa. Če v iskro piháš, vname se v ogenj, če pa nanjo pljuneš, ugasne; oboje pride iz ust“. (Sir. 28, 13. 14.)

Opustite vse pikanje in zabavljanje, vse očitane pregreškov, ki jih bližnji nad sebo ima. Nikar se te navade ne privadite! Gerdo in ostudno je slišati človeka, ki svojega bližnjega vedno gerdi, in njegove pregreške na dan vlačí. Taki ljudje so kakor jastrobi in krokarji, katerim le samo smerdljiva merhovina diši, in le nanjo se vsedajo, dobrega mesa pa ne ovohajo.

Pogostoma se začnejo prepiri in poboji zavoljo opravljanja in obrekovanja. Pustite druge ljudi v miru. Nikar jih ne dražite in gerdite! Saj bi tudi vam ne bilo prav, ko bi vas drugi v miru

ne pustili, in kar ti nočeš, da bi drugi tebi storili, tudi ti drugim ne stori.

Če pa drugi tebe žalijo, nikar se ne maščuj. Kaj bi imel od tega, ko bi nad svojim bližnjem jezo ohladil, in bi ga z nožem zabodil? Ali meniš, da se razžaljenje s kervjo bližnjega da zmiti? Ali meniš, da smeš sam sodbo in pravico delati? Ali ne veš, da imaš sodnika nad sebo? Ko bi si vsak sam smel pravico delati, na svetu bilo bi vse skrižem: „Moje je maščevanje“, govori Gospod.

Pa bo kdo rekel: „Jes ne morem vsega poterpeti, jes ne morem vseh grobost požreti!“ — Jes tega ne rečem, da bi moral vse poterpeti. Če ti je kdo krivico storil, te hudo razžalil, ti tvoje poštenje vzel, in če okoljščine tirjajo, da se braniš in opravičiš, pojdi k gosposki, ki je od Boga za to postavljena. Sv. pismo pravi: „Sodba pravdo dokonča“. (Preg. 26, 10.) — Če ti pa obrekovanje, in zmerjanje nobene škode ne prinese, če te zmerja morebiti kak pijanec, ali kdo drugi, od ktereга je boljši zmerjan kakor pa hvaljen biti, poterpi in misli: Boljši je krivico terpeti, kakor krivico delati. S takim človekom se nikar ne spuščaj v prepir; zakaj: „Ako se moder človek z abotnikom prepira, naj se jezi ali smeja, ne bo našel pokoja“. (Preg. 29, 9.) Norcu ne boš prišel na konec, ne z gerdo, ne z lepo. Pijancu se mora tudi s snenim vozom ogniti, pravi pregovor, in to si zapomnite.

Dostikrat, oh skoraj vsako leto se sliši od pretepanja in ubijanja, ki nesramno sladnost, nečistost, za svoj vzrok ima, ker dva ali več psov eno kost glodati hoče. Nesramni, ki so tej pregrehi vdani, so kakor divje zveri, ne vejo za nobeno postavo več, prestopijo vse mejnike, in ne porajajo ne za nebesa, ne za pekel. O pač srečen človek, kateri se nikdar ni v strašne zaderge nesramne ljubezni zamotal! O dekleta, varujte se grešnega znanja. O kako težko bo taka zveličana, zavoljo ktere se pretepi, ali še clo ubijanje zgodi!

Da se bote preteпов toliko raji varovali, prosim vas pomisliti, kaj iz preteпов izhaja. Koliko ljudi je bilo že v pretepih ubitih, koliko družin v revščino potisnjenih, koliko neumerjočih duš v pekel pahnjenih. Kdor se v take pretepe spusti, tak je večji del zgubljen; zakaj od jeze premagan, ne zna se več, pa tudi njegovi nasprotniki se ne znajo berzdati; bijejo, bodejo, tolčejo, kakor bi pameti ne imeli, in se večidel še le potlej prepričajo, da so nespametno ravnali, kader je že prepozno. Marsikateri še le potlej, kader je zemljo s kervjo svojega tovarša na-

pojil, in ga v ketine vklenjenega na 10 ali 15 let v temno ječo zavlečejo, še le potlej, pa prepozno zdihuje: Oh, kaj sem storil!

O mladenči! varujte se takih žalostnih samopašnost! Ali ne morete brez pretepanja veseli biti? Ali se hočete zavoljo kake majhne reči za ves čas svojega življenja nesrečne storiti?

Pa če se tudi na telesu pretepavec nesrečnega ne stori, njegova duša je nesrečna, zakaj če jeze, togote iz svojega serca ne spravi, vse njegove molitve, vsi njegovi posti in vse druge dobre dela so zastonj. Judje v starem testamentu so se veliko postili, in so menili, da njih post je Bogu prijeten; pa ker so med sebo v sovraštvu živeli in se pretepali, oznanil jim je Gospod po preroku Izaiju. „Glej, v pravicah in prepirih se postite, in bijete s pestjo neusmiljeno. Ne postite se, kakor do zdaj, da bo vaše vpitje vslušano na višavi!“ (Iz. 58, 4.)

S k l e p.

Kolika sreča, koliko veselje bi zame bilo, ko bi bil s svojim današnjem govorjenjem pretepom in pobojem v soseski za vselej konec storil; kolika sreča pa tudi za vas, če me bote vbogali. „Blagor mirnim, oni bodo otroci božji imenovani. Amen!

Pridiga za 6. pobinkešno nedeljo.

(Od dušne lakote; gov. M. T.)

„In so jedli in se nasitili“. (Mark, 8, 8.)

V v o d.

Mnogotere so stiske, ki nas tarejo v solzni dolini. Ena iz med največih pa je lakota. Od nje pravi sv. Bazilij: „Med vsemi človeškimi nadlogami je lakota najpoglavitniša, in lakote umreti je najstrašnejša smert“. Iz tega se lahko ume, zakaj da so v velicah silah, postavim pri oblegi Samarije ali Jeruzalemskega mesta, matere clo lastne otroke morale in jedle, da so si silno lakoto tolažile. Vendar naj bo telesna lakota še tako velika, da se pri vsem tem z jedmi nasititi. Množica, ki je tri dni za Zveličarjem po puščavi hodila, tudi ni imela kaj jesti, in že se je Zveličarju smilila, ako jo lačno razpusti, da bodo opešali na potu. Zato jim je s čudežem pripravil jesti, in ko so bili jedli, bili so nasiteni, da so še sedem košev ostankov nabrali.

Kakor je pa telesna, tako je tudi dušna lakota. Telesna lakota da se z jedjo utolažiti, nikakor pa se ne da dušna lakota nasititi. Zelo težko dé človeku telesna lakota, pa vse hujša je še dušna. Ta je nadlegovala kralja Davida tako močno, da je celo na svoj živež pozabil. „Pobit sem, kakor trava, pravi, in moje serce se suši; ker pozabil sem svoj kruh jesti. Od glasu mojega zdihovanja mi kosti tiče na mojem mesu“. (Ps. 101, 5. 6.) Da se pa dušna lakota na svetu ne da utolažiti, prihaja od tod, ker svet zanjo nikakoršnega živeža nima. Zastonj se toraj trudimo, da bi dušno lakoto s posvetnim bogastvom, z vžitkom vsega tega, kar svet ima, mogli nasititi. Kakor senca ne more želodca napolniti, govori sv. Bonaventura, tako tudi časne dobrote, ki so le kot senca večnih, duše ne morejo nasititi.

Kakor je pa to gotova resnica, tako resnično je zopet od druge plati, da ljudje večidel lakoto svoje duše želé s posestvom časnih dobrot nasititi. Zato vam bom danes pokazal,

1. da nobena posvetna dobrota naše duše ne more zadovoljne storiti, in

2. da le Bog sam in dobrote njegovega kraljestva lakoto naše duše nasitijo.

Da se o tem prepričate . . ., poslušajte!

Razlaga.

1. Sv. Bernard je videl enkrat neko posebno prikazen. Videl sem, tako pripoveduje, pet mož, ki so se mi zdeli kot norci. Pervi imel je polne usta peska, ki ga je neprenehoma žvečil in grizel. Drugi stal je v kovačnici, in je z ustmi iskre lovil, ki so od nakla letele. Tretji sedel je v močvirji, in je tisti smradljivi sopar, ki je iz njega puhtel, željno v se serkal. Četerti sedel je na nekem visokem turnu, da mu je sapa v odprte usta pihala. Peti poslednjič stal je na nekem posebnem kraju in se je tem štirim zavoljo njih norosti posmehoval; pa bil je sam največi norec med njimi, ker je zmiraj svoje perste in roke lizal, kakor bi jih hotel pojesti. Smililo se mi je vseh teh pet mož, pravi sv. Bernard, in zato jih vprašam, kaj da je krivo tega njih čudnega početja. Vsi so mi odgovorili, da lakoto terpe, in bi si jo radi vtolažili. Ko pa njih medle trupla ogledujem, pridejo mi na misel besede Davidove: „Pobit sem, kakor trava, in moje serce se suši; ker pozabil sem svoj kruh jesti“. (Ps. 101, 5.) Rečem jim: Pesek in ognjene iskre, veter in smradljivi sopar pač niso stvari, ki bi vam lakoto utolažile, in če bi vam tudi želodce mogle napolniti, duše bodo vendar le lačne ostale. Zakaj po božji podobi vstvarjena duša se sicer lahko z veliko rečmi peča, vendar se, razun v Bogu, z nobeno ne da napolniti.

Kaj pa ta prikazen pomenja? Mož, ki je pesek žvečil in grizel, je podoba lakomnika, ki noč in dan zeva in premišlja, kako bi kaj več skup zgrabil, ter zgrabljenih zakladov ne privošči ne sebi, ne drugim. Kolikor več ima, toliko več še poželi, kakor je vodenični toliko bolj žejen, kolikor več izpije. Vse pregrehe

časoma človeka zapusté, le lakomnost ga ne zapusti nikoli. Ona je prav za prav hudobija starcev. Kolikor bolj se smertna ura bliža, toliko bolj tišči, in nikdar ne pride k spoznanju, da bi mu bilo zadosti. Tako je in je, pa vendar ni nikdar nasiten.

Drugi, ki je v kovačnici iskre v usta lovil, ki so od nakla letele, je podoba jeznaritega in maščevanja željnega človeka, ki misli, da bo s tem svoje serce nasitil, ako se bo nad bližnjim prav dobro znosil in mu krivice s krivicami povernil. Ali vse to maščevanje mu serca ne nasiti, marveč mu je samemu v največo muko.

Tretji, ki je na močvirji sedé smradljivi sopar v se serkal, podoba je nečistnikov, ki v vžitku mesenih slast zadovoljnosti in pokoja za svojo dušo iščejo, pa ju ne najdejo.

Četerti, ki je z odpertimi ustmi v visokem turnu veter v se lovil, podoba je napuhnjenega častilakomneža, ki se srečnega sanjajo, ako imajo visoke službe, ter jih svet hvali in povzdiguje. Ali kako hoče veter posvetne časti dušo nasititi, ki sedaj piše, sedaj pojenja, sedaj kviško vzdiguje, sedaj po prahu in po blatu meče?!

Peti, ki je roke in perste oblizoval in se s temi hotel nasititi, podoba je nevoščljivega, samopridnega človeka, ki ni nikdar bolj vesel, kakor takrat, kedar vidi, da se bližnjemu hudo godi; žalostna pa lačna je njegova duša, kolikorkrat bližnjega srečnega in veselega vidi.

Iz te prikazni sv. Bernarda lahko razvidite, da je s posvetnimi dobrotami lakoto človeške duše nasititi nemogoče. Dajte komu vse zaklade, ki jih zemlja premore, storite ga kralja čez ves božji svet, naj mu pod nogami ležé vsi njegovi sovražniki, naj se veseli pri bogatih mizah, pri citrah in pri plesu, ali najgoršo izmed Evinih hčer za svojo nevesto pozdravlja, naj ima jesti in piti, česar serce poželi, je njegovo telo v svili in v škerlatu oblečeno, ali nosi zlato krono na glavi; kaj pravite, je li nasiten? O kaj še! Kmali se vsega naveliča, kmalo se mu vse pristudi, tako da kakor si ubogi kmetič želi gospod biti, tako si gospod želi mirno na kmetijskem posestvu živeti, kakor si podložni želi vladati, tako si vladar želi gospostvu odpovedati, kralj se s svojega sedeža umakniti, papež na zadnje kak menih v samostanskem oziidju v tiboti živeti. Kaj mislite: Od kod to? Glejte, od tod, ker naša duša je za Boga vstvarjena, in zato je tudi nobena druga stvar, kakor le Bog, za-

dovoljne ne stori. „Za se, o Gospod, si nas vstraril, zdihuje sv. Avguštin, in nemirno je naše srece, dokler v tebi ne počiva!“

Med vsemi mogočnimi velikani, ki so kdaj pod solncem živel, ni kmalu kdo večje slave vžival, nego Aleksander Veliki, kralj Macedonski. S svojim zmagonosnim orodjem je toliko dežel in kraljestev užugal in podjarmil, da je kot gospod in vladar vsega tedaj znanega sveta slovel. Ves svet, pravi sv. pismo, je pred njim molčal; to je, vse se je pred njim treslo, noben si ni upal se mu zoperstaviti. Ko je pa enkrat nekega modrijana slišal dokazovati, da razun naše zemlje je še veliko drugih svetov, začne kralj Aleksander glasno jokati in pravi: „Ako je še več svetov, imam pač dosti vzrokov, da jokam, ker sem s tako velikim trudom komaj enega užugal in premagal“. Tu vidite, kako nenasitljiva je človekova duša, zakaj akoravno že tudi en svet ima, hrepeni po večih, in ako bi jih sto pridobila, tudi njih bi jej bilo premalo. Zakaj vsi ti svetovi s svojim bogastvom, bleskom in veličastvom so nižji od nje; zato le po Bogu hrepeni, čegar podoba je, in se le v Bogu in v njegovih neminljivih zakladih nasiti, ki so njenemu bistvu enaki. Ali nismo toraj nespametni, ako s posvetnimi dobrotami svojo dušo pasemo, ker nas vendar naše srece samo uči, da je s temi napasti ne moremo?

2. Zato, kristjani! v kviško serca! Proti Bogu naj bodo obrnjene naše misli in želje, vse hrepenenje in vse naše dela naj imajo v Bogu svoj poslednji cilj in konec!

Kakor je namreč človekov želodec takrat popolnoma nasiten, kedar je ves z jedmi napolnjen, tako je tudi naša duša še le tedaj nasitena in se srečno čuti, kedar je vsem njenim željam popolnoma zadosteno. To pa se bo še le po smerti zgodilo v deželi živih, v hiši Božji, v vžitku večnega zveličanja. „Nasiten bom, kliče za tega del ves vesel kraljevi prerok, kader se bo prikazala tvoja čast“. S tem nam hoče reči, da je že tu na svetu marsiktero kapljo tolažbe okusil, da pa s tem dušna žeja še ni bila pogašena, da mu je marsiktera drobtinica nebeškega veselja bila podeljena, a njegova lakota s tem ne vtolažena; nasiten še le bom tedaj, kader pridem k vžitku večnega Boga in bo njegovo veličastvo nad menoj razodeto.

Ravno to nam obeta Kristus, ko Samarijanki pri Jakopovem vodnjaku pravi: „Slehern, kateri pije od te vode, bo zopet žejen; kdor pa pije od vode, katero mu bom jaz dal, ne bo žejen vekomaj“. (Jan. 4, 13.) To je: Voda, ki jo jaz dam, vtolaži dušno potrebo za vselej, in njena moč posvečuje in osrečuje dušo ne

samo v tem, ampak tudi v prihodnjem življenju. Zato govori sv. Avguštín: „Nič postvetnega, celo pa ne grešno razveseljevanje ne more zatoliti želje človekove, in dati pokoja njegovemu sercu. Človek zamore le samo v njem pokoj najti, za kterega je vstvarjen, v Bogu, v spoznanju njegove resnice, v svetem življenju. Za tega del nas tudi Zveličar zagotavlja: „Blagor lačnim in žejnim pravice; ker oni bodo nasiteni“. (Mat. 5, 6.) Ja tedaj še le bo naši duši vsa lakota prešla, kedar bo Bog sam, kakor je Abrahamu rekel, naše nezmerno veliko plačilo. Kar bo pa še to njeno lakoto čez vse nasitovalo, je to, ker se jej po smerti telesa zgube teh večnih dobrot v nebesih ne bo več bati. To bilo je kralju Davidu pred očmi, in je zatega del poln veselja klical: „Kako ljube so mi tvoje prebivališča, Gospod vojskinih trum! — Blagor jim, kateri prebivajo v tvoji hiši, o Gospod! vekomaj in vekomaj te bodo hvalili“. (Ps. 83, 3. 5.) S tem hoče reči: Tu na svetu ga ni nikjer pravega zveličanja najti; tu se sreča z nesrečo, veselje z žalostjo vedno versti; živa duša nima tega, po čemur hrepeni in ki bi ga popolnoma srečnega storilo; le v tvoji hiši, o Bog, najde vse, česar požel; ti si svojim izvoljenim vse v vsem in jih napajaš z večnim veseljem! Zato blagor jim, kateri prebivajo v tvoji hiši; vekomaj in vekomaj te bodo hvalili.

S k l e p.

Svet in vse njegove minljive dobrote lakote naše duše ne morejo nikdar nasititi; pravo jed in veselje za svojo dušo edino le v Bogu in v njegovih neminljivih dobrotah najdemo. Zato se iz tega učimo, da nikarmo enako nespametnim živalim po zemlji riti, ampak bodimo s tem, kar smo in kar imamo, zadovoljni, in prizadevajmo si, sveto in pobožno živeti in tako tisto zveličanje pri Bogu v nebesih doseči, ki nam bo lakoto naše duše popolnoma nasitilo. Amen.

Pridiga na god sv. apost. Petra in Pavla.

(Grešnik zaupaj in delaj kakor sv. Peter in Pavl; gov. K. K.)

„Peter apostelj in Pavl učenik nevercev, kakor sta se v življenji ljubila, tudi v smerti nista ločena bila“. (Antifona.)

V v o d.

Zares čudežne so pota previdnosti božje! Dva moža, ktera se poprej nikdar poznala nista, in bi se tudi javeljne bila spoznala, sta se v Kristusu soznanila in pobratila, sv. Peter in Pavl, katerih spomin se danes obhaja kot nevidnih varhov in stebrov sv. kat. cerkve. Drugo leto čez 1800 je minulo, kar sta ta dva aposteljna ob enem času kot mučenca svojo sveto dušo dala in spodobilo bi se, da bi danes od njunega sv. delovanja in življenja k vam govoril. Toda za danes sem si kaj družega odločil za pridigo, njuni grešni padec namreč, kateri se v marsikterem obziru tudi nam v nauk in zgled poda, ne da bi grešili, kakor sta ona dva, ampak da bi:

1. Odpuščenje svojih grehov zaupljivo pričakovali, kakor se je sv. Petru in Pavlu odpustilo.

2. Pa da bo tudi nam ta sreča le došla, ako se po njunem izgledu poboljšamo in v vsem dobrem, v ljubezni Jezusovi noter do konca zvesti in stanovitni ostanemo.

To naj bo zapopadek kratekega govora mojega; sv. Peter in Pavl stojta mi na strani, pomagajta nam, grehu se odpovedati in tako se odpuščenja pred Bogom vredne storiti!

Razlaga.

1. Ni dvomiti, da se je sv. Peter hudo nad Jezusom pregrešil. Zakaj bil je med prvimi za aposteljna poklican, bil je priča toliko čudežev, ki jih je videl, slišal cele tri leta najlepše nauke nebeškega učenika, kateri se mu je tudi v svoji prečudni časti na gori Tabor prikazal in mu nekaj nebeškega veselja okusiti dal, tako da je sv. Peter poln sladke radosti izkliknil: „Gospod! dobro itd. Rešil ga je Jezus večkrat iz smertne nevarnosti, da, še celo samemu Petru v ljub marsikteri čudež storil. Verh tega pa je tudi sv. Peter pri raznih priložnostih svojo terdno vero na Jezusa, božjega Sina, pričal in Jezus mu je v plačilo za to obljubil prvo mesto in vodstvo svoje prihodnje svete cerkve. Še pri zadnji večerji, kedar je Jezus učencem bližno smert svojo oznanil, in kako ga bodo ob času terpljenja vsi zapustili, še tedaj mu sv. Peter reče in na ves glas terdi: „Naj te tudi vsi zapustijo, pa jes te ne bom. Pripravljen sem, s teboj iti v ječo in v smert“. Ali Jezus v svoji vsegavedočnosti mu naprej pove: „Preden petelen dvakrat zapoje, me boš trikrat zatajil“. Znano vam je iz sv. evangelja, kako so se te besede do zadnje pičice spolnile. Ravno takrat, ko je bilo Jezusu naj bolj treba zvestega prijatla, da bi se bil za njega potegnil, njegovo nedolžnost zagovarjal, ravno takrat, ko je bil ljubi Jezus od krivičnih sodnikov obsojen, od sirovih hlapcev in beričev psovan in zasramovan, ga je še njegov učenec in izvoljenec zatajil, da ga ne pozna. In pred kom? Pred slabo deklo, ktera ga le samo praša, pa mu žugati ali škodovati ne more; in ne le enkrat, ampak trikrat zaporedoma in med rotnjem in prisegovanjem, da tega človeka ne pozna, ki ga je vendar kratko poprej tako slovesno in očitno za Sina božjega oklical. Zares velika je bila hudobija tega aposteljna; ali zgodilo se je po besedah sv. Pavla (Rimlj. 5, 20.): „Kjer je bil greh obilen, obilnejša je bila še gnada“. Jezusa čez dvorišče peljejo v smert obsojenega, zvezanega; ozre se po Petru s pogledom, v katerem se je že tudi odpuščenje storjenega greha bralo, s pogledom, kateri je, ne vem bolj glasno ali bolj milo govoril: „Peter! kaj si storil? kako ojstro si me ranil? kako britko me žalil?“ Ta pogled je Petru v serce segel in omehčil; berž se spomni Jezusovih besed, žalost ga obide nad svojim sramotnim zatajevanjem, greven iz dvorišča in britko joka.

Kakor sv. Peter je bil tudi sv. Pavl s prva velik grešnik. Ves goreč za staro Mojzesovo postavo je novo Jezusovo vero smertno sovražil in nje spoznavavce do kervavega preganjal; bil je vpričo, in je oblačila tistih varoval, kateri so sv. Štefana kamnjali. Dihteč protenje in morijo zoper učence Gospodove je šel k velikemu duhovnu in si je sprosil od njega pisem v Damask, da bi tudi tamkaj kristjane polovil, in jih zvezane v Jeruzalem pripeljal. Ali tukaj ga gnada božja dohiti. Bilo je opoldne, ko se je bližal Damasku, ga nanagloma svitloba z neba obsije, da je padel, kakor od bliska zadet na tla in je glas, glas Jezusov slišal: „Savl, Savl, i. t. d. Padel je neverni in sovražni Savl, vstal je sv. apostelj Pavl, po milosti božji, ktera ga je vstavila v teku smertnega sovraštva Jezusovega in ga vsega spremenila v naj gorečnejšega oznanovalca sv. keršanske vere.

Zares čudežno se nam mora zdeti, da ravno ta dva aposteljna Peter in Pavl, ki sta Jezusa toliko žalila, bila sta za prvaka v kat. cerkvi postavljena in tako k naj večji pozemeljski časti povišana. To pa se je zgodilo zavoljo nas, da bi noben grešnik ne obupal, naj si tudi njegovi grehi v nebesa vpijejo. To tudi sv. Pavl poterdi rekoč (I. Tim. 1, 16.): „Zato sem vsmiljenje dosegel, da bi nad meno prvim pokazal Kristusa Jezusa vso poterpežljivost v podučenje njim, kateri bodo verovali v njega, v večno življenje“.

Zatoraj grešnik, grešnica! zaupaj, kakorkoli si tudi v grešnem stanu. Ako le imaš resnično žalost nad grehom in terdno voljo se poboljšati, kakor sv. Peter in Pavl, odpuščeno ti bo. Zato govori Gospod Bog po svojem preroku (Iz. 1, 16. sqq.): „Usmilite se, očistite se, hudobnost svojih misel spravite spred mojih oči, nehajte napčno počenjati, učite se dobro delati, iščite pravice, zatiranemu pomagajte, potem pridite in pritožite se nad meno, pravi Gospod. Ako bi bili vaši grehi kakor škerlat, beli bodo kakor sneg in ako bi bili rudeči kakor bager, beli bodo kakor volna“. Oj kaka tolažba za nas, uboge grešnike! Bodi ga Bog zahvaljen za njegovo vsmiljenje, ktero se nam nevrednim tako ljubeznjivo ponuja. „Ako bi mi Gospod ne bil pomagal, berž ko ne bi že v peklu prebivala moja duša“ (ps. 93, 17.), lahko tudi mi za kraljevim pevce Davidom kličemo. Zares, nezapopadljive pota božje milosti, ktera nam ne le odpušča, ampak še hodi za zgubljenim sinom, da ga najde in zopet nazaj pripelje na očetov dom. Zatoraj (Ps. 118, 1.): „Slavite Gospoda, ker je dober, ker vekomaj terpi njegova milost“. —

Bog v svoji modrosti ceno človeške duše najbolj previdi, za ktero je njegov lastni Sin svojo presv. kri prelil; zatoraj se na-

vadno ne prehití s pogubljenjem, ampak nas čaka in vabi, da bi se kje odvernili od svojih krivičnih potov in marsikteri zmed nas le kot čudo božje milosti še živi: „Ali ne veš — te praša sv. Pavl (Rimlj. 2, 4.) — da te božja dobrotljivost k pokori napeljuje? Ali zaničuješ bogastvo njegove dobrote, poterpežljivosti in pri-zanesljivosti?“

2. Ako ti toraj upanje delam na božjo milost, ako pravim, da znaš vkljub vsi svoji pregrešnosti še kaj velicega postati v božjem kraljestvu, nimam te misli, da bi te oserčeval in te poterdoval v grešnem življenji. Tega me Bog varuj! temveč želim in ti očitno rečem, da, kakor obilna je božja milost, ravno tako strašna in nepremakljiva je božja pravica, in kakor rad nam Bog odpusča, vendar brez pokore še naj manjšega pregreška odpustiti ne more.

Iz tega tedaj razvidiš, da, ako po izgledu sv. apostelnov Petra in Pavla odvezo svojih grehov zadobiti želiš, moraš tudi kakor ta dva sv. apostelna in spokornika se spokoriti in po ternjevi stezi kerš. življenja hoditi. Glej! sv. Peter, akoravno že spet zagotovljen Jezusove ljubezni, mora vendar še po njegovem častitem vstajenji dolžno pokoro opravljati. Trikrat je Jezusa zatajil, trikrat ga tudi Jezus vpraša, „ali ga on ljubi in sicer bolj kakor vsi drugi?“ da, kolikorkrat se je njegov jezik hudobno zoper Jezusa vzdignil, tolikokrat mora pričati za njega. In še le potem, ko je sv. Peter na to trojno vprašanje odgovoril in Jezusu svojo resnično ljubezen spoznati dal, mu Jezus svojo čedo izroči, ga za višega pastirja postavši. Znano vam je, kako je sv. Peter to svojo pastirko skerb in dolžnost izpeljeval. Na binkešno nedeljo stopi neprestrašen pred zbrano množico in on, ki je bil pred borno deklo bojzljiv, zdaj se veliko tisuč nasprotnikov ne vstraši, temveč jim Jezusa zapridiguje, jim njih greh očita in jih vse k pokori opominja. In kader ga po sodnijah vlačijo, še za srečnega se šteje, da zamore za Jezusovega imena delj kaj terpeti. Pripoveduje se od njega, da, kaderkoli je v poznejih letih petelina peti slišal, vsakrat so ga solze polile. Prišel pa je po takem spokornem trudapolnem življenju čas ločitve za njega, čas, o katerem mu je Jezus naprej povedal: „Dokler si bil mlajši . . . (Jan. 21, 18, 19.) Pod cesarjem Neronom je bil k smerti križa obsojen in pravijo, da se je po nasvetu kristijanov od začetka žugajoči smerti odtegniti skušal in zategadelj iz Rimskega mesta pobegnil; toda zunaj mesta ga sreča Jezus s križem obložen in na Petrovo vprašanje, „kam da gre?“ odgovori mu Gospod, da gre zopet se križat dati za njega. Sv. Peter zastopi te besede, se verne v mesto in se da po izgledu Jezusovem na križ pribiti.

Na ravno tisti dan, je tudi sv. Pavl mučeniško častito smert sčoril za Jezusa, potem ko je bil vse svoje življenje za njega dar oval, velik del sveta po svojih apostoljskih potih, sv. evangelje oznanovaje prehodil, stanoviten do konca v ljubezni do Jezusa, kateri mu je toliko odpustil.

S k l e p.

In ako ti, moj kristijan! ki te spomin tvojih doprinesenih grehov straši, ako ti želiš odpuščenje svojih grehov doseči, preoberni se odkritoserčno, zapusti greh, v kterega si zagazil, ravnaj svoje življenje po Jezusovi postavi, hodi po njegovih stopinjah, kakor ti kažeta sv. Peter in Pavl. Kakor je Jezus Mariji Magdaleneni veselo oznanil, da ji je veliko grehov odpuščenih, ker je veliko ljubila, tako se tudi ti tolaži, da se bo ljubeznjivi Bog tvoje dušne revščine usmilil in ti tvoje grešne dolgove izbrisal, naj jih bo tudi kakor listja na drevju in trave na polji, ako le nad njimi od serca žaluješ in si pripravljen, popraviti jih z resnično pokoro. Blagor tebi! Gospod Bog ti poreče: „Zaupaj, moj sin, moja hči! tvoji grehi so ti odpuščeni. Pojdi v miru“. Tudi tebi se bo zgodilo po besedah skrivnega razodenja (7, 13—17.): „Kdo so ti, itd. To so tisti, ki so itd. K tej nezmerni sreči dospeti naj nam ljubi Jezus da po prošnji sv. aposteljskih bratov Petra in Pavla. Amen.

Pridiga za 3. pobinkešno nedeljo.

(Jezusovo serce — nar boljše serce.)

„Ta grešnike sprejema“. (Luk. 15, 2.) „Pridite k meni vsi, ki se trudite, in ste obteženi, in jas vas bom poživel! Vzemite moj jarm nase, in učite se od mene, ker jes sem krotek in iz serca ponižen“. (Mat. 11, 28—29.)

V v o d.

Od človeka, ki je v vseh rečeh pošten in pobožen, rečemo: „Ta človek ima dobro, v resnici prav dobro serce“. Tacega človeka pa tudi vsakteri ljubi in se veseli njegov prijatel biti. Če pa te besede obrnemo na našega Zveličarja Jezusa Kristusa, moramo reči: „Jezus ima ne samo dobro, ne samo prav dobro, ampak on ima tudi najboljše serce“. In kdo izmed vas, ljubeznivi! ne bi ljubil Jezusovega nar boljšega serca?

V petek smo obhajali praznik presv. Jezusovega serca, in mislim, da masikteri izmed vas si je te dni svojo vest očistil in svetega odpustka deležen postal, ktereга sv. cerkev vsem udom bratovščine presv. Jezusovega serca deli; danes pa nas zopet razveseljujejo besede sv. evangelja in očitno kažejo, kako usmiljeno vendar more Jezusovo serce biti. Ja neskončno usmiljen mora Jezus biti, ki za grešnikom hodi, kakor pastir za zgubljeno ovčico, dokler je ne najde. Najdeno vesel na svoje rame zadene, in jo k čredi nazaj nese. On se veseli in veselijo se ž njim sv. nebesa, ker grešnik, ki je bil zgubljen, je spet najden, ki je bil mertev, spet je oživel. Oh serce, polno ljubezni do nas grešnikov! komu se ne bi britko storilo, ki te ljubeznivo klicati sliši: „Pridite k meni vsi, ki se trudite, in ste obteženi, in jes vas bom poživel! Vzemite moj jarm nase, in učite se od mene, ker jes sem krotek in iz serca ponižen“.

Kaj boljšega, kaj lepšega bi vam danes storil, kakor da vas peljem k Jezusovemu presv. sercu? Vsmiljenega Jezusa torej, ki

je naš naj večí prijatelj, hočemo danes počastiti. Kdor ga pa častiti želi, mora tudi njegov lep izgled posnemati in se z zaupanjem na njega ozirati. Da se bo to tudi pri vas zgodilo, razložil vam bom danes dve resnici, in sicer:

1. Da je imel Jezus, ko je še na zemlji bil, nar boljše serce,

2. in da ima Jezus tudi še zdaj naj boljše serce, ko že sedi ob desnici Boga Očeta.

Razlaga.

1. Jezus, ko je še na zemlji bil, imel je naj boljše serce do svojega nebeškega Očeta. To nam kaže celo njegovo življenje in njegova smert. Spolnovati voljo svojega Očeta bilo mu je naj ljubše na zemlji, to je bila, kakor on sam govori, njegova naj ljubša jed in pijača. Ko so nekda j njegovi učenci iz mesta jedi prinesli in mu ponudili rekoč: „Učenik, jej!“ odgovoril jim je Jezus: „Jes imam jed jesti, ktere vi ne poznate“. Učenci so med seboj mislili, da mu je nekdo jesti prinesel, zatoraj so rekli: „Ali mu je kdo jesti prinesel?“ Jezus jim pa reče: „Moja jed je, da storim voljo tega, kteri me je poslal, in da dopolnujem njegovo delo“, to je: Kakor lačni človek ničesar družega ne misli, ničesar ne želi, ničesar ne išče razun jedi, da bi svoj lačen želodec potolažil; ravno tako tudi jes družega ne mislim, družega ne želim, in ne iščem družega, kakor da spolnujem voljo svojega Očeta. Ja še več: spolnovati voljo svojega Očeta mu je bilo ljubše, kakor življenje; umerl je, ker je Oče tako hotel imeti. In malo pred svojim terpljenjem je še rekel: „Da svet spozna, da ljubim Očeta, in tako delam, kakor mi je Oče zapovedal“. In ko britka ura terpljenja čez nja pride, da se mu kervavi put s čela udara, vendar mu je volja svojega Očeta vedno v mislih, zatorej tudi moli: „Oče, ne moja, ampak tvoja voljo naj se zgodi!“ Približal se mu je nesrečni izdajalec Judež, peljan je bil pred krivične sodnike, neusmiljeno je bil bičan, z bodečim ternjem kronan, na sramotnem križu visi, že nagne svojo glavo, pa njegovo serce še vedno moli: „Dopolnjeno je“, — storil sem voljo svojega neb. Očeta. V kratkem: Jezus je imel naj boljše serce do svojega Očeta. — Če hočemo spoznati, ali otrok svojega Očeta ljubi ali ne, moramo na

to gledati, kako voljo svojega Očeta spolnuje, in od tacega otroka potem še le pravimo, da ima otroško serce do svojega Očeta. Od Jezusa pa vemo, da je voljo svojega nebeškega Očeta zmiraj na tanjko spolnoval; toraj lahko spoznamo, da je Jezus imel naj boljše otroško serce do svojega Očeta.

Kristjani! tukaj v pričo Jezusa v presv. rešnj. Telesu, naj danes sleherni svoje serce vpraša: „Serce moje, ali si tudi ti dobro serce do svojega nebeškega Očeta? Sicer večkrat narejaš dobre sklepe, da ne boš več grešilo. Pa samo kaka žal beseda, kakšno bolj težko delo, kakšna lahka skušnjava ali malo terpljenje pokaže, kako slabo svoje sklepe deržiš. O serce moje, Bogu toliko oblju-biš, deržiš pa tako malo! Ponižaj se pred Bogom, serce moje! in spoznaj: da večkrat svojo voljo rajši storiš, kakor voljo nebeškega Očeta! Poglej, kako te Jezusovo serce osramoti! Voljo svojega Očeta spolnovati mu je jed in pijača; ti imaš pa večkrat tako malo veselja do božjih reči, kakor bolnik pri polni skledi. On je z veseljem križ na svoje rame zadell, ti pa se treseš pred malim križem, kakor otrok pred ptujim človekom“.

Jezus je imel pa tudi naj boljše serce do ljudi.

Jezus je vidil revščino svojih bratov, in usmilil se nas je, da je na svet k nam prišel. Hodil je okoli kakor zdravnik, da bi bolne ozdravil; kakor Bog, da bi grehe opuščal; kakor neskončna resnica, da bi nevedne podučil; hodil je kakor prijatelj, da bi žalostne tolažil. O kako bi on vse solze rad obrisal; kako bi rad vse spona greha razderl, v ktere so ljudje, ki so po božji podobi vstvarjeni, zakovani! . . . Ja, tacega serca, kakor je bilo njegovo, tako ljubeznivega, dobrega in usmiljenega serca, ni pod rumenim solncem!

a) Bil je on usmiljen do grešnikov. — Ž njimi je pil in jedel, kar je, kakor ste v današnjem sv. evangelju slišali, farizeje, ki so bili puhli hinavci, zlo razžalilo. Jedel je on z grešniki, da bi jim lomil kruh božje besede. Tako je obiskal Caheja, da bi ga storil gosta v kraljestvu svojega Očeta. Tamkej ga vidiš sedeti pri Jakopovem studentu in se pogovarjati s Samarijanko grešnico, za vode jo prosi, da bi jej povernil z vodo nebeške modrosti. — Zdaj pripeljejo neko prešestnico in jo ravno mislijo s kamnjem posuti; Jezus se je usmili, jej odpusti njene grehe in jo reši grozovitne smerti. Tu vidiš spokornico Magdaleno, kako mu z britkimi solzami noge umiva in z lasmi otira. — Na Petra se milostljivo ozre, ta se spokori in Kristus ga postavi poglavarja cele cerkve. Tamkaj na gori Kalvarji stojijo trije križi; desni razbojnik

se zgrevan k njemu oberne in Kristus mu obljubi sv. raj. In glejte ga na križu! že mu sape zmanjkuje, vendar svoje mertvaške oči proti nebesom povzdigne, odpre svoje blede usta in s pojemajočim glasom kliče: „Oče, odpusti jim!“ In na zadnje umerje za nas grešnike! Ali toraj ne spoznate, ljubeznjivi! iz tega, da Kristus je imel naj boljše serce do nas grešnikov?

b) Poglejmo pa tudi Jezusa, kako ljubeznjivega se je skazal do nedolžnih otrok. O pač lepo je bilo Jezusa gledati v sredi med nedolžnimi otročiči; kako jih je v svoje naročje jemal, jih blagoslovljal in jih spet veselim materam nazaj dajal z lepim opominjevanjem, naj vedno čujejo nad njih nedolžnostjo. Celi dan je iskal grešnikov in hodil za njimi, kakor pridni pastir za zgubljeno ovčico, čez hribe in doline, čez bodeče ternje in vroče puščave; in zdaj stoji med otroci, svojimi ljubljenci, in jih ljubeznivo na svoje vsmiljeno serce pritiska. Učencem, ki so materam k Jezusu branili, pa očetovsko kliče: „Pustite male k meni priti; ker njih je nebeško kraljestvo!“ Jezus je bil torej naj boljši prijatelj otrok, zatoraj tudi ničesar tako ne želi, kakor da skerbite za otroke, in mu jih spet enkrat izročite nedolžne, kakoršne vam jih je zaupal. In vsem vam so znane Jezusove strašne besede: „Kdor enega teh manjših, ki v mene verujejo, pohujša, temu bi boljše bilo, da bi se mu mlinski kamen na vrat obesil, in bi se potopil v globočino morja!“ Oh, pomislite večkrat te strašne besede, nikarte otroke seboj po tabernah vlačiti, glejte na nje, le pomislite, da imajo neumerjoče duše, in da Kristus, ta prijatelj ljubih otrok, sam pravi: „da njih angelji vedno gledajo obličje vašega Očeta, ki je v nebesih“.

c) Kako usmiljenega serca je bil Jezus tudi do revnih in bolnikov. Mislite si lepega in prijaznega moža, iz njegovega očesa mu sije usmiljenje in ljubezen do vseh ljudi, in to je Jezus, prijatelj bolnikov. Vam vse čudeže naštevati, ktere je on iz ljubezni do ljudi storil, danes ni časa in ni mogoče. Koliko lačnih je on nasitil, koliko žalostnih potolažil, koliko bolnih ozdravil in mertvih obudil; v kratkem: Koder koli je Kristus hodil, tje je prišla tudi mogočna pomoč, gnada in blagor božji, in tako je on pokazal, da ima naj boljše serce do ljudi.

In to Jezusovo serce, o kako pohlevno, kako ponižno je bilo. Le on je zamogel reči: „Učite se od mene, ker jes sem krotek in iz serca ponižen“. Tudi mi, ljubeznivi! moramo po Jezusovem izgledu biti krotki in ponižni. Poslušaj, ki si svojemu bratu nevošljiv, poslušaj danes Jezusa, kaj ti pravi: „Uči se od mene, dober biti, ker jes sem brez nevošljivosti in dober iz celega serca!“ Po-

slušaj danes Kristusa, ki le misliš, kako bi se nad svojim bratom maščeval in mu nočeš odpustiti; poslušaj ga, kaj ti pravi: Uči se od mene biti krotek in pohleven in odpusti svojemu sovražniku! Tudi tebi, ki si prevzeten in napuhnjen, danes Kristus govori: Uči se od mene, iskati časti nebeškega Očeta, ne pa svoje, in bodi iz celega serca ponižen!

2. Pa Jezus ima tudi še zdaj najboljše serce, ko že sedi ob desnici Boga Očeta.

Kakor usmiljen je Kristus nekdam bil, tako je še dandanašnji, „saj on se ne spreminja, ampak ostane danes in včeraj ravno tisti“. On se tudi zdaj v svoji nebeški lepoti nas ne sramuje, kakor marsikteri nehvaležni otrok dela, ki se, kader odraste in kaj več postane, svojih staršev ali žlahte sramuje. Kristus sam pravi: „da je šel pred nami, da nam v nebesih mesto pripravlja“. On pri svojem Očetu ni naš tožnik, ampak naš prijatelj. On ve naše reve in nadloge, naše skušnjave in stiske, on je toraj še zmiraj naš srednik in besednik pri svojem neb. Očetu. Kako bi nas on pozabil, ker nas je s svojo kervjo odkupil in pri nas ostane do konca sveta? Torej kristjani! z zaupanjem se k njemu ozirajte, ker on ima še vedno naj boljše serce!

Spreobernil je on sv. Pavla. Po svojem vnebohodu je še vedno po apostelnih čudeže delal, in tudi še vedno ostane naj večji prijatelj otrok. Svoje roke je nekdam čez otroke povzdignil in jih je blagoslovljal; ravno tako še zmiraj žegnuje vaše otroke po sv. cerkvi pri zakramentih sv. kersta in sv. birme, on še vedno ostane naš naj večji dobrotnik v nebesih in nam tukaj izpred sv. zakramenta altarja tako ljubeznivo nasproti kliče rekoč: „Pridite k meni vsi, ki se trudite, in ste obteženi, in jes vas bom poživl“.

Kar je nekdam na zemlji učil rekoč: „Vse, karkoli bote v mojem imenu Očeta prosili, to vam bom storil“, to še zmiraj velja; on sliši naše prošnje, in nas tudi uslišati hoče, saj on ima tudi še zdaj v nebesih naj boljše serce, serce polno gnade, milosti, usmiljenja in ljubezni za vse.

S k l e p.

Torej, priserčni moji bratje in sestre! položimo danes v Jezusovo presveto serce vse, karkoli imamo, svojo dušo in telo, svoje brate, sestre, prijatelje in znance. Z zaupanjem se ozirajmo k temu

nar svetejšemu in naj boljšemu sercu! Ja, naš usmiljeni Jezus! ponižno danes tvoje naj svetejše serce častimo in te pohlevno prosimo: ozri se na naše reve, nadloge in težave! Glej, ti ja veš naše slabosti, ktere nas v greh vlečejo; toraj nas stori močne zoper skušnjave in zateri v nas vse, karkoli nas tvoje velike ljubezni nevredne stori. Daj nam takšno serce, kakor je bilo tvoje, polno ljubezni do tebe in do bližnjega. Daj nam pa tudi vse, kar za truplo potrebujemo. Daj nam naš vsakdanji kruh! Glej, ti ja rediš ptice pod nebom, in lilije na polju tako lepo oblačiš. Ti veš, da smo v potu svojega obraza naše polja obdelovali, o blagoslovi toraj tudi naše polja, in daj, da jih uživamo k tvoji časti. Tolaži vse, ki tvoje tolažbe potrebujejo; pokaži, da tvoje serce je še vedno naj boljše serce, serce polno gnade, usmiljenja in ljubezni. Amen.

Kratko — pa dobro.

Binkoštni pondeljek.

(Sv. Duh deli sv. zakramente.)

„Bog ni poslal svojega Sina na svet, da bi svet sodil, temuč da bi bil svet po njem zveličan“, (Jan. 3, 17.)

Vvod. Prišel je Jezus, da svet odreši in zveliča. Da pa to dožene, ni bilo dosti, da nas uči in nam odvzeme le temo, v katero nas je pogreznil Adamov greh. Treba je tudi bilo, da plača naš dolg in nosi kazen, ki nam jo je greh naložil. Storil je to Jezus, ker je terpel in umerl. Kako pa je poskerbel, da vse te milosti Jezusovega odrešenja ostanejo do konca sveta in se razcejajo nad ljudi vseh časov in krajev? Tudi to dela sv. Duh, — in danes vam hočem pokazati, kako deli sv. Duh vse milosti Jez. odrešenja vsem ljudem ali: kako dela sv. Duh, da nam ostane vse, kar nam je Jezus zaslužil kot duhovnik.

Razlaga. Svoj nauk in resnico je Jezus izročil svoji vidljivi cerkvi in navezal na besedo, ki se sliši. Milosti pa, ki jih je Jezus pridobil na sv. križu, izročil je tudi cerkvi pa jih navezal na znamenja, ki se vidijo; pravimo jim sv. zakramenti. Sv. Duh toraj:

1. Daje sv. zakramentom njih čudno moč. Kdo нареja, da malo vode odvzame vse grehe in madeže; da slab človek odpušča grehe, itd. Jezus pravi: „Ako kdo ni prerojen v vodi in sv. Duhu . . . „Prejmite sv. Duha; katerim bote grehe odpustili. . Tako pri drugih zakramentih. Sv. Duh:

2. posvečuje duhovnike, ki opravljajo te vidljive znamenja. Treba je bilo, da je Jezus izvolil in postavil si ljudi, ki bodo te vidne znamenja opravljali; drugači si tega misliti ne moremo. Zatoraj je duhovnike postavil; te pa posvečuje sv. Duh, on jim pri pokladanju škofovih rok in maziljenju in po besedah škof. daje oblast in pravico, deliti sv. zakramente.

3. Sv. Duh nagiba ljudi, da te zakr. prejemajo in njih milosti ohranjajo. Sv. Duh nagiba kerš. starše, da svoje otroke nosijo k sv. kerstu in jih peljejo k sv. birmi. In kader je odraščeni človek v greh padel, svojo kerstno nedolžnost zapravlil, sv. Duh nagiba serce njegovo, da spozna svoj žalosten stan (vest, prijatelj, sreča ali nesreča dramí človeka; pove se ta ali una dogodka, ki priča, kako čudno sv. Duh grešnike kliče). Sv. Duh naganja človeka, da sprejme zakrament sv. pokore; sv. Duh dela, da človek postane ves nov, spet otrok božji, dedič neb. kralj.; in slednjič, da stanoviten ostane v svojih obljubah. Terda je večkrat vojska, da po spovedi stanovitni ostanejo grešniki, — pa gnada sv. Duha jih oserčuje in poterja.

Sklep. Tako je Bog svet ljubil, da je poslal . . . In kako drago nas je odkupil in kako čudno nam sv. Duh milosti Jezusovega odrešenja deli! Hvalimo tedaj Boga Očeta, da nam je dal svojega Sina; hvalimo J. Kr., da nas je tako drago odkupil; hvalimo sv. Duha, da nam Jez. sv. gnade tako čudno deli! Ja hvaljena bodi presv. Trojica — en sam Bog! Amen.

1. pobinkoštna nedelja.

(Sv. Duh verne ovčice pase in kraljuje.)

„Učite ljudi deržati vse, karkoli sem vam zapovedal“. (Mat. 28, 20.)

Vvod. Današnji praznik nas opominja naj večje skrivnosti: tri peršone ali osebe so in le en sam Bog; — pa vse tri so delale in delajo, da smo odrešeni. Bog Oče je poslal Sina; Jezus Kristus nas je odrešil; sv. Duh pa ohranja in deli Jez. odrešenje. Pokazal vam sem že, kako dela sv. Duh, da do konca sveta ostane in dohaja vsem ljudem to, kar je J. K. storil in pridobil kot učnik in duhovnik. Jezus pa je bil tudi kralj in pastir: danes toraj: Kako dela sv. Duh, da ostane to, kar je Jez. Kr. storil kot kralj in pastir?

Razlaga. „Kralj sem, je rekel J., pa moje kraljestvo ni... „Jaz sem dober pastir in... To njegovo kraljestvo, ta njegov hlev je sv. kat. cerkev. Kaj dela toraj sv. Duh? On dela:

1. da sv. k. cerkev ostane do konca svetá. 300 let se je cerkev preganjala, kristjani so se morili in več kot 11 milijonov jih je smert storilo! Po Konstantinu bolj mirni časi, pa vendar nikoli pravega miru (se pokažejo preganjavci). Druge močene deržave so razpadle, sv. cerkev pa stoji in bo stala do... To dela sv. Duh, ktereга jej je Jezus poslal.

2. da sv. cerkev ostane čista in nezmotljiva. Ne samo sovražniki, ki so jo hotli iztrebiti, — tudi drugi, ki so hotli zapeljati v krive nauke. Ni skoraj verske resnice, zoper katero bi se ne bil že vzdignil ta ali uni. Sv. mašo so nekteri hotli odpraviti; sv. zakramentov so se lotili, papeža so spodrinili, svetnike čestiti so prepovedovali. Kolika nevarnost, da se sv. cerkev zmoti, da odpravi to ali uno reč, katero so Jez. in aposteljni vpeljali. Sv. cerkev pa uči ravno tist nauk, opravlja tisto sv. daritev, deli tiste sv. zakramente, časti tistega papeža itd. . . kakor je to zaukazal Jez. Kr. To dela sv. Duh, duh resnice, ki ga je Jez. poslal.

3. da se sv. cerkev od dne do dne razširja tako dolgo, da bode en hlev in en pastir. 12 ribčev in nekaj učencev je štela J. cerkev; pa naraščala je, in zdaj šteje kristjanov več kot 200 milj. Pa še jih sedi okoli 800 milj. v večni smerti; tudi te je J. Kr. odrešil, tudi tem je odperl vrata neb. Sv. cerkev tudi tem pošilja misijonarje, ki oznanujejo milosti Jez. odrešenja. Pa kako težavno je to delo! Sv. Duh ogreva možem serca, da zapustijo ljube svoje in grejo med ptuje; sv. Duh jim daje moč, da delajo čudeže; sv. Duh jih poterjuje, da prenašajo vse težave in še clo smert; sv. Duh pa tudi razsvitljuje nevernike, da sprejemajo Jez. nauk in milosti. Tako raste Jez. kraljestvo in čeda.

Sklep. „O visokost bogastva . . . pravi danes sv. Pavl. Premišljevali smo, kako sv. Duh ohranja vse milosti Jez. odrešenja. Zdaj vemo, da so vse tri božje osebe delale za naše odrešenje in zveličanje. Bog Oče je videl od vekomaj, da bo prvi človek grešil, pa sebe in ves človeški rod pahnil v večno pogubljenje. Zatoraj je sklenil od vekomaj, da pošlje svojega Sina in ta je do-prinesel odrešenje s tim, da je bil učenik, duhovnik in kralj. Sv. Duh pa dela, da do konca sveta ostane vse to, kar nam je Jezus pridobil kot učenik, duhovnik in kralj. Zaženimo tudi danes starodavni glas: „Čast in hvala bodi Bogu Očetu in Sinu in sv. Duhu . . . Amen.“

2. pobinkoštna nedelja.

(Jezusova večerja.)

„Nek človek je pripravil veliko večerjo“. (Luk. 14, 16.)

Vvod. Človek, ki je večerjo napravil, je J. K. On je bil pravi človek, je imel dušo in truplo . . . pa je bil tudi pravi Bog, kar je dopričal s tim, da je čudeže delal, da ga je neb. Oče imenoval svojega Sina, da je sam to večkrat učil. Ta Jezus Kristus je napravil veliko večerjo. Od te Jez. večerje hočem vam govoriti in pokazati: Kdaj jo je napravil, kako se vedno obhaja, in kje se konča?

Razlaga. Ako govorim od Jez. večerje, vsakdo lahko ve, da zakrament presv. rešnj. Telesa v mislih imam. Ta sv. zakra-

ment se imenuje sv. večerja, ker jo je postavil pri poslednji večerji.

1. Kdaj je toraj Jez. napravil to večerjo? Že je minulo 18 sto let; zvečer pred svojim terpljenjem. „Iz serca sem želel to velikonočno jagnje . . . Ko so bili snedli velikonočno jagnje stare zaveze, dal jim je velikonočno jagnje nove zaveze. „Vzel je kruh, in ga je posvetil . . . Vzel je tudi kelih, je zahvalil . . . Tako je postavil Jezus svojo večerjo. Kako čudna je ta večerja! Kar jim je eno leto popred obljubil, to jim je dal. „Jes sem živi kruh, (Jan. 6, 51.) . . Alite čudna večerja! In

2. ta sv. večerja se vsakdan ponavlja in obhaja. Jezus je rekel: „To delajte v moj . . . In od tistihmal se na sv. altarju pripravlja ta sv. večerja in človek jo vživa pri božji mizi. Iz sv. tabernakeljna kliče vse: „Pridite k meni vsi, ki ste . . . Nam obljublja velike milosti in dobrote: „Kdor je moje meso . . ostane v meni . . J. nas clo sili hoditi k tej večerji: „Ako ne bote jedli mojega mesa . . . ne bote imeli v sebi večnega življenja“. Zatorej radi in pogostoma hodite . . pa ne pozabite, kar Jezus uči od potrebnega oblačila. Gorje, ako tega nimamo in nas take najde: „Kako si ti noter prišel, ki nimaš . . . Ta večerja se bo obhajala na zemlji do konca sveta, — božja miza je pogernjena za vse in vselej. Srečen, kdor posluša Jezusov mili glas! Tega pokliče Jezus na

3. večno večerjo v nebesih. Jezus je večkrat rekel, da je njegovo kraljestvo podobno veliki ženitnini, in bere se v sv. evangelju: „Blagor tistim hlapcem . . . in jih bo k mizi posadil, in bo pristopil ter jim stregel“. (Luk. 12, 37.) In kako vesela bo ta večerja (se popiše kratko) in večna. Oh kdo bi se ne veselil in se trudil, da pride tje . . . Vsi smo povabljeni, le glejmo da bomo tudi izvoljeni.

Sklep. Življenje naše je delavnik, tam v nebesih nas čaka večerja. Kdor je delo svoje srečno in zvesto opravil, kako mu diši. Kaj še le bo, ako delo svojega življenja . . . Res težavno je, — pa Jezus nas krepuje pri sv. mizi. Ako to večerjo večkrat in vredno uživamo, gotovo bomo tudi sedeli zraven Jezusa pri nebeški večerji. Amen.

3. pobinkešno nedeljo.

(Jezus grešnike sprejema tudi naše dni.)

„Farizeji in pismarji so godernjali, rekoč: Ta grešnike sprejema“. (Luk. 15, 1.)

Vvod. Nesrečen je grešnik, nima pokoja in miru, boji se misliti na smert, sodbo in večnost. In grešniki smo vsi: „Kdor pravi, da je brez greha, je lažnik“. Zatoraj ni ga veselejšega evangelja, kakor današnje. To nam kaže, kako usmiljen da je bil Jezus do grešnikov. Farizeji so memrali: Ta grešnike sprejema. „Jezus grešnike sprejema“, pri tej veseli resnici ostanemo danes in jaz vam pokažem:

1. da Jezus še tudi danes grešnike sprejema;
2. kje jih sprejema in
3. ktere grešnike sprejema?

Razlaga. Kar nam pripoveduje današnje sv. evangelje, to se godi še naše dni.

1. Jezus grešnike sprejema. Nekdaj je rekel mertvo-udnemu: „Zaupaj, moj sin! tvoji grehi . . . Mariji Magdaleni: „Odpuščeni so ti grehi“; sprejel je Petra, Dizmaza na križu itd. . . Pa tudi nas sprejema; tudi za naše grehe je kri prelil in umerl: „Glejte jagnje božje, ktero grehe . . . „On je samega sebe dal, da bi nas vse odkupil . . . „Kristus je sprava za naše grehe; pa ne samo za naše, ampak . . . In Jezus sam pravi: „To je moja kri . . . v odpuščenje grehov“. Torej zaupajmo ubogi grešniki, nismo še zgubljeni, Jezus tudi nas sprejema!

2. Pa kje nas Jezus sprejema? Najpred nas je sprejel pri sv. kerstu. Omil nas je od vseh grehov, in storil otroke božje. Pa spet smo grešili in tudi odraščene spet sprejema. Dal je Jezus svojim aposteljnomo oblast na božjem mestu grešnikom grehe odpuščati: „Prejmite sv. Duha . . Jezus je aposteljne poslal, kakor je Oče njega poslal; torej je tudi aposteljnomo oblast izročil, postavljati naslednike in jim dati ravno tisto oblast, ktero je on

dal apostelnjom. Tako se ohranja oblast, grehe odpuščati, v kat. cerkvi, in bo ostala do konca sveta; vekomaj torej bo Jezus v zakramentu sv. kersta in sv. pokore grešnike sprejemal. Hyalimo toliko usmiljenega Boga, da nas je poklical v sv. kat. cerkev, v kateri se nahaja odpuščanje grehov, in v kateri Jezus grešnike sprejema.

3. Pa ktere grešnike Jez. sprejema? Kaj pravi dan. sv. evangelje? „Colnarji in grešniki so . . . da bi ga poslušali“. Poslušati morajo Jezusa grešniki, potem jih sprejema. Poslušajte toraj Jezusa; kaj pa hoče od vas, da vas sprejme? Hoče, da zakrament sv. pokore vredno sprejmete! Toraj poprašujte svojo vest dobro . . . obujajte resnično grevengo . . . delajte terdno naprejšvetje . . . in spovejte se popolnoma in ponižno svojih grehov . . . potem opravljajte zvesto naloženo pokoro in ostanite stano-vitni v svojih obljubah. In Jezus vas bo sprejel.

Sklep. Jezus, kakor dober pastir, hodi za tebo, ki si zgubljena ovčica; sv. kat. cerkev, kakor skerbna žena, išče zgubljeni denar. Grešnik! ali se ne daš najti? Ali hočeš ostati zgubljena ovca, zgubljeni denar? Predrami se, sprejmi zakrament sv. pokore, in Jezus te bo sprejel v svoje večno veselje. Amen.

4. pobinkoštna nedelja.

(Prava Jezusova ladja.)

„Stopil je Jezus v čoln, kateri je bil Simonov“. (Luk. 5, 3.)

Vvod. Naše življenje je podobno vožnji po morju. Veliko je nevarnost, ki nam protijo, — veliko je čolnov ali ladij, ki se nam ponujajo za vožnjo. V katero ladijo bomo se podali, da se srečno prepeljemo? Pomislite na hudo burjo, katero je Jezus pomiril; — na bogati ribji lov, od ktereга nam današnje sv. evang. pripoveduje. Kdor se toraj vozi v J. ladji, ta je srečen; in ravno od Jezusove ladje jaz vam danes govorim.

Razlaga. Vesel in ves živ je bil kraj okoli Galilejskega morja. Veliko mest in vasi je stalo ob bregu in ljudje so se ži-

vili od ribstva. Pravi se, da je več kot 400 ladij plavalo po tem morju. Pa le ena je bila, ktera je nosila Jezusa.

1. Tako je tudi zdaj le ena prava Jez. ladja ali prava Jez. cerkev. Človek bi mislil, da so naše dni ravno tisti časi, o katerih sv. evang. pripoveduje: „Vstali bodo krivi Kristusi . . . Takrat ako vam porečejo: Glejte! tukaj je Kristus ali tam . . . Pa ne dajmo se motiti: Kakor je en Kristus, tako je le ena prava njegova ladja ali cerkev. Kristus je le eno resnico, en nauk učil, postavil le eno daritev in ene zakramente, izvolil le enega papeža . . . Ako dva ali več ljudi terdita si nasprotno reči, ne morejo vsi prav imeti. Tako je tudi pri veri. Ako nekteri terdijo, da je 7, uni pa pravijo, da je 5, ali da sta le 2 sv. zakramenta, — da je papeža treba, uni pa, da ga ni treba . . . nimajo vsi prav. Tako tudi v veri: le ena sama je prava Jez. ladja ali cerkev.

2. In ta je Petrova ladja. „Jezus je videl dva čolna ob jezeru stati, pa stopil je v čoln, kateri je bil Simonov“. Mogel je Jez. v ta ali uni čoln stopiti, pa stopil je v Simonov in nam je tako pokazal, da Jezus s Petrove ladje uči, da je toraj Petrova ladja ali cerkev prava njegova cerkev. Na Petra je Jezus svojo cerkev zidal, — Petru je dal ključne neb. kraljestva, — za Petra je posebno molil . . . Petru je ukazal, naj poterdjuje svoje brate; kjer je toraj Peter ali njegov naslednik, tam je prava Jez. ladja. Ni se toraj čuditi, da so se valovi vselej, in se še današnje dni zaganjajo v to ladjo in jo hočejo razdijati. „Kakor so mene sovražili, tako bojo tudi vas“ . . . in to delajo vse krivovere. Med seboj se vedno pipljejo, le v eni reči so vse ene misli: da sovražijo pravo Jez. ladjo.

3. Pa blagor onim, ki se vozijo v tej Petrovi ladji. Oni imajo Jez. nauk, večno resnico; imajo nekervavo daritev sv. maše, ki se daruje za žive in mertve; imajo sv. zakramente, po katerih jim dotakajo vse potrebne milosti in dobrote od zibelje do groba; imajo na angeljih in svetnikih bogato žlahto v nebesih; imajo Jez. priprošnika in pomočnika ob desnici božji.

Sklep. Kako srečni so bili ribči, ko je Jezus stopil v njih čoln; vjeli toliko, da . . . Poznamo tudi mi čoln ali ladjo, v kateri se mi vozimo po nevarnem morju tega življenja. Deržimo se terdno sv. Petra ali prav za prav Pija, Petrovega naslednika; v tem čolnu se srečno prepeljemo v sv. nebesa. Amen.

5. pobinhoštna nedelja.

(Nova postava je popolnoma.)

„Resnično vam povem, ako ne bo obilniša vaša pravica, kakor pismarjev in farizejev, ne pojdete v neb. kraljestvo“. (Mat. 5, 20.)

Vvod. Pismarji in farizeji so se imeli za naj svetejše ljudi, tudi ljudstvo jih je častilo za take. Dajali so ubogajme, pa pred vsemi ljudmi . . . molili so, pa na voglih . . . postili so se, pa se kislo držali . . . Bili so svetohlinci. Zatoraj si lahko mislimo, kako hudo jih je merzela beseda današnj. sv. evangelja: „Resnično vam povem, ako ne bo . . . In po tem jim Jez. bolj na tenjko kaže, kako naj se ljudje obnašajo po novi postavi, ktera je veliko bolj popolnoma, kakor stara. Ja res! nova Krist. postava je bolj popolnoma, kakor je bila stara. Tega se lahko prepričamo, ako premišljujemo:

1. Kdo novo postavo oznanuje;
2. kaj nova postava zapoveduje; in
3. kako nova postava plačuje.

Razlaga. Jezus sam je rekel, da ni prišel staro postavo odpraviti, ampak jo dopolnovati in izboljševati. In res je taka. Nova postava je popolnoma, ako premišljujemo.

1. Kdo novo postavo oznanuje. Ni več Mozes, ni več kak prerok ali očak . . . timveč je Sin božji, Jez. Kr. pravi živi Bog. „Velikrat in po mnogih potih je nekda Bog govoril (Hebr. 1, 1.) In Oče neb. sam je zapovedal: „Ta je moj ljubeznjivi Sin . . . Ko pa je v nebesa šel, postavil je svojo cerkev, pri kateri on ostane in kateri je poslal sv. Duha. Zatoraj je pa tudi Jezus učil tako, da so ljudje le stermeli, — zatoraj se tudi njegova sv. cerkev skazuje, kakor podlaga in steber resnice. Koliko je pa kristjanov, ki Jezusovega nauka ne obrajtajo kot božjega, ki ga mislijo po časnem duhu prenarejati, ki si novih učenikov iščejo?

Posebno naše dni se spolnuje beseda sv. Pavla: „Pride čas, ko si bodo . . . ki jim bodo ušesa šegotali . . . Nak! Jez. nauk ostane kakor je bil, je in bo: „Nebo in zemlja . . .

2. Kaj nova postava zapoveduje. Stara postava je le bolj gledala na zunanjo obnašo in nekatere prazne ceremonije in navade. „Slišali ste, da je rečeno starim: Ne ubijaj . . . Jaz pa pravim . . . Zatoraj svari Jezus svoje učence, naj ne posnemajo farizejev, naj sami sebe ne goljufujejo in se pravične delajo: „Ako vaša pravica ne bo bolj popolnoma . . . Zdaj že veste, kaj je treba, da spolnujete novo kerš. postavo. Ne delajte dobrega le na videz pred ljudmi . . . ne spolnujte svojih dolžnost le vpričo ljudi . . . ne varujte se le samo hudobnega djanja, . . . timveč delajte dobro iz serčne ljubezni do Boga in bližnjega, berzdajte svoj jezik, svoje misli in želje. Oh kako malo jih je toraj pravih kristjanov!

3. Kako nova postava plačuje. Posvetne postave, naj si bodo cerkvene ali deželske, plačujejo le to, kar se pred svetom očitno godi, koliko je skrivnega? Jez. Kr., ki plačuje po novi postavi, pa vidi vsak kotič serca, pozna vse misli in bo plačeval . . . Drugi postavodajalci plačujejo le kratko: kaka plača, ječa, smert telesna to je vse. Ali pa kako povišanje, čestno ime, zlata svetinja, kak spomenik. Kako pa J. Kr. . . on plačuje večno! „Ne bojte se onih, ki vam telo umoré, duše pa ne . . . Pobožne pa jemlje v sv. nebesa.

Sklep. Kristjani smo, veže nas po sv. kerstu nova postava in sojeni bomo po njej. Torej spolnujmo jo radi, tudi v sercu; potem bomo se večno veselili tam, kjer je naš postavodajavec. Amen.

6. pobinkoštna nedelja.

(Vsakdanji kruh.)

„Jezus je poklical učence in jim reče: Množica se mi smili; ker glejte! tri dni so že pri meni in nimajo kaj jesti“. (Mark. 8, 12.)

Vvod. Dva velika čudeža je Jezus s kruhom storil, nasitil je enkrat 5000, danes pa 4000 ljudi. Perva prigodba se kristjanom oznanja 4. postno nedeljo, druga pa danes. Tako kristjan večkrat o kruhu kaj sliši; pa tudi vsak dan ga imamo pred očmi in ga jemo. Zatoraj danes nekaj misel o vsakdanjem kruhu.

Razlaga. „Ali jeste, ali pijete, ali kaj drugega delate, vse . . . Perva misel je:

1. Imamo vsakdanji kruh tudi letos. Poglejte na polju, kako lepo in veselo . . . ni se nam treba bati in popraševati: Kaj bomo jedli . . . Kako sladko za tega, ki mora stradati, ki ima otročičev, ki vpijejo po kruhu . . . ?

2. Od kog'a imamo vsakdanji kruh? Čudili so se ljudje in tudi mi nad čudežem, ki ga je Jez. danes storil; pa ravno to dela vsegamogočni Bog še tudi danes na polji. Kdo zamore le eno zernice, le eno travico, črešnjo . . . ? Človek orje in seje, ali kdo daje dež in solnce ob pravem času? kdo nas varuje toče in slane? Bog je . . .

3. Ali zaslužimo vsakdanji kruh? Delavec je vreden svojega kruha: ali smo vredni delavci božji? Pervo: ali se spominjamo svojega gospoda? Koliko jih je, ki mislijo, da s pametjo in roko . . . pa Bog ti vzame zdravje in zmeša pamet, kaj po tem? Zatoraj spominjaj se Boga in prosi ga za njegov blagoslov zjutraj, pred jedjo in po jedi! Drugič: Bodite Bogu hvaležni. Kako? da Njemu čast in hvalo . . . da njegove dari obračate po njegovi volji . . . pa kako narobe! Tretjič: Bodite Bogu pokorni . . . Gerdo, ako otrok žali svojega očeta, posel svojega gospodarja, — še gerši, ako človek žali svojega Boga. Pa kako se godi po svetu; kako malo se mara za božje zapovedi . . . Grešnik ni vreden, da mu Bog daje vsakanji . . .

4. Ali bomo vselej imeli vsakdanji kruh? Zdaj imaš očeta in mater, ki ti skerbata za . . . zdaj si zdrav in močen, da si moreš pridelovati . . . zdaj žanjemo obilno, ali bode vsako leto tako? Zatoraj imejte očeta in mater za ljubo, da vam dolgo še pomagajo in učite se, da po njih smerti si znate svoj kruh služiti. Posli! mislite zdaj na stare dni, ko ne bote več mogli in prihranjajte si kaj! Pri obilni žetvi ne zabite na hude leta, ki morejo skorej priti in bodite varčni!

Sklep. Večkrat deržimo v roci kosce kruha, ne zabite teh misel, ki ste jih danes . . . (se ponavlja!) . . . V tem duhu molite v sv. Očenašu: Daj nam danes . . . Amen.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Umfahrer Tom. je dobil mestno glavno faro v Celovcu. Č. g. Lesjak Bal. (mlajši) gre za provizorja v Štaben pri Bekstanju. — Nj. c. k. veličastvo so imenovali dekano J. Linserja v zg. Beli, T. Incko-ta v Grafendorf in A. Huberja v št. Vidu za častne korarje kerške škofije.

Lavantiunska škofija. Č. g. Krist. Kanduth, dosedanji duhovski oče v semenišču, gre za župnika v spodnjo Polskavo; mesto špirituala prevzame preč. g. Jak. Bohinec, zgodovine cerk. profesor; dr. Jan. Lipold postane profes. cerk. zgodovine; čast. g. Jož. Škerta postavljen je za kurata pri sv. Miklavžu. — Prestavljeni so č. gg. Jož. Šuc za kateketa na Celjsko glavnico; Ant. Slatenšek za l. kapl. v Bistrico; Jak. Kolednik v Rečico; Ant. Pust k sv. Emi; Ant. Pajmon k sv. Tomažu; Jan. Košar k sv. Martinu na Pohorji; Fr. Berlič za provizorja v Stranice; Fr. Naprudnik za prov. v Doberno, in Jan. Vraz za kapl. v Doberni; čast. g. Mat. Rubin je postavljen za provizorja v Vuharje; č. g. Jož. Gajšek pri sv. Ožbaldu na Drav. polji, in č. g. Fr. Pintar pri sv. Jerneju blizu Konjic. Prestavljeni so č. gg. J. Jakopina v Ribnico, And. Kajtna k sv. Janžu pri Dravbergu, Mih. Lapuh v Podredu, And. Urek v Loko, Jož. Sever v Makole, Jož. Reisp v Laporje, Ant. Kocuvan k sv. Lavrencu v slov. gorice, Jur. Pečar v šent-Jurij pri Celju za 2., Vinc. Biziak k sv. Jakobu v Dolu, Jož. Masten v Koprivnico, Ant. Pohleven v Dramlje, Pet. Erjavec v Konjice, Ben. Juri v Ponikvo, Fr. Rožker k sv. Mikl. pri Ljutom. in Fr. Ferk k sv. Jakobu na Goriškem. — V pokoj stopita č. gg. Mikl. Bratusa, župnik pri sv. Lovr., in Jož. Bohanec, benefic. pri sv. Ožbaldu na Drav. polju. — Umerli so č. gg. Alojzi Poterč, kapl. v št. Jurju pri Celju; Fr. Otorepec, župnik v Doberni, in Fr. Korošec, kurat v Stranica. R. I. P.

Ljubljanska škofija. Č. g. Fr. Waldeckerju je podeljena duhovnija Boštanj, in Radeče so razpisane 20., Topol pa 16. t. m.; Bl. Lenčeku je podeljena lok. Rob; č. g. Mat. Tavčarju, fajm. na Polšnjeku, je podeljena fara Komenda. Prestavljeni so č. gg. Jož. Voglar iz Mirne v št. Rupert; Jan. Kilar z Roba v Mirno; Jan. Žan s Poljšneka v Srednjo vas na Boh.; Jan. Jerala v boh. Bistrico; č. g. H. Dejak pa v Polhov gradec. — Č. g. Rant fajm. v Velesovem, gre v pokoj. — Razpisane so duhovnije: Orsišče 6., Polšnek, Dolenja vas in Višnja gora 13. t. m. — Umerli so č. gg. Jan. Ciglar, fajm. v Dolenji vasi, 10. t. m., Jan. Ciglar, fajm. v Višnji gori, 11. t. m.; Štef. Perjatelj, lokalist v Topolu. R. I. P.